38. ÉVFOLYAM, 42. SZÁM Ára: 3,– Ft 1982. OKTÓBER 21.

Az évtized kérdése:

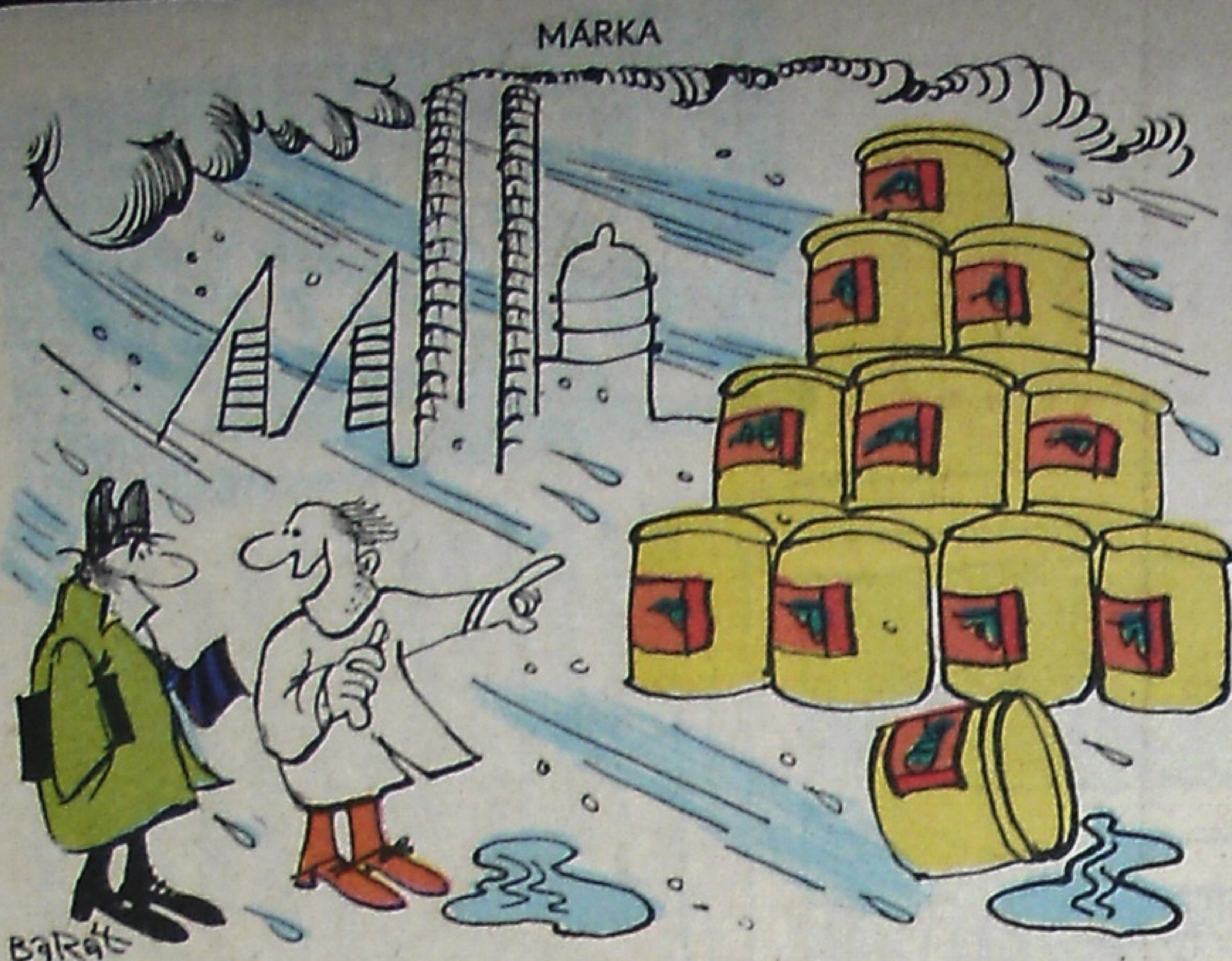
JÓLLAKNI VAGY JÓL LAKNI?

Ludas Matyi

VERS MINDENKINEK

„Oh mi drága e lakocska nékem!"

– Ez a festékfélénk évek óta állja az időjárás viszontagságait.

Taktika

Szerettük hinni, hangoztatni hajdan, hogy mi sportnagyhatalom vagyunk. De ki merne ma már ilyesmit állítani? Tetszik tudni, mi vagyunk mi manapság?

Kézilabda-kishatalom.

Na nem a sportágban elért dicsőségeink alapján. Hanem a módszert, a taktikát illetően. Nem világos? Mondom máris az idevonatkozó elméletemet.

Nézem a kézilabdameccset a tévében, s látom, hogy amikor fordulnak, egyik kapu elől a másik elé futnak, gyakran lejön a pályáról 3–4 játékos, leülnek a kispadra, s másik 3–4 áll be helyettük. A következő fordulásnál az imént beállók kijönnek a kispadra, s a korábbi 3–4 megy vissza a helyére. Unokaöcsém, aki jobban érti a sportot, mint én, megmagyarázza: az edző másokat állít be támadásra, s másokat védekezésre, ki mihez ért jobban.

Eltűnődöm: az élet más területén is így van ez. Ami köröttünk folyik, akár egy országos kézilabdameccsnek is felfogható.

Példákat mondok, igazolásul. Maradjunk még a sportnál. Tetszenek emlékezni rá, hogy tavaly a nagymúltú, de évek óta csak a régi dicsőségéből élő focicsapat hosszú, kínos szenvedés után kimúlt az NB I-ből. (Nem írom le az együttes nevét, nem akarok személyeskedni, az olvasó meg úgy sem jön rá magától, hogy kiről-miről van szó, igaz?) Az egyesület vezetősége első ijedtségében új szakvezetőket jelölt ki, zöld utat, szabad kezet biztosítottak nekik. Az új, menedzser-típusú, támadószellemű vezetés visszahozta a csapatot az első osztályba. Hálából, köszönetképp, rögvest lecserélték őket. Az idény első mérkőzésein pozdorjává verték a csapatot. Erre megint visszahívták, édesgették a régi szakvezetőket. Kézilabdanyelven szólva: újból a támadósort küldték a pályára . . .

Más példa, máshonnan. Amikor a gépkocsik, vagy a benzin árának az emelése van napirenden, akkor mindig azt hallom, olvasom, hogy takarékoskodni kell az energiahordozókkal, ilyen ínségben az autózás luxus, le az autósokkal! Most azt olvasom: ha elveszik az állampolgár kedvét az autózástól, feltétlenül tömegközlekedni támad kedve, márpedig a városi közlekedés fenntartása, fejlesztése, állami támogatása rengeteg pénzt emészt fel, ezzel szemben a gépkocsitulajdonos maga visel minden terhet – éljenek az autósok!

Hallottam egy fontos beszédet: nagy bajok vannak, emberek, gazdaságunk szénája igen zilált, ez volt a lényege. Pár nap múlva hallottam egy még fontosabb beszédet, mely szerint nincs is olyan nagy baj, emberek, nem eszik azt a szénát olyan forrón.

Értem én a taktikát: egyik le a kispadra, másik fel a pályára. Csak azzal nem vagyok tisztában, hogy most támadunk – vagy védekezünk?

Radványi Barna

Vau-vau, magyarázattal

Követésre méltó módszerrel találkoztam a Pop-tükör c. tv-műsor legutóbbi adásában. A KFT együttes énekelt magyar nyelven és felirat is közölte a szöveget, magyar nyelven. Előzőleg Kovács Kati énekelt angolul, akkor nem volt magyar felirat, dehát angolul nálunk mindenki tud. Magyarul nem. Lehet, hogy a feliratot meglehetősen zajos zene indokolta, de arra figyeltem fel, hogy az énekelt szöveg meg a felirat nem teljesen azonos. Azt dalolták például, hogy „néhanapján megtörténik", a képernyőn meg ez a szöveg jelent meg: „időnként előfordul". Aztán ugattak is a dalban, úgy, hogy „vau-vau", mire a felirat: „hu-hu". Hogy az is el tudjon igazodni, aki csak ezt az ugatást ismeri.

És épp ebből támadt az az ötletem, hogy a módszert prózai műsoroknál is alkalmazni lehetne, időnként vagy néhanapján. Ez sok nyilatkozat és riport megértését könnyítené meg. Az illetékes interjút adna valamilyen fontos kérdésről, de felirat is lenne hozzá, nem egészen azonos szöveggel (l.: nem vau-vau, hanem hu-hu). Rádióban a feliratozás technikailag megoldhatatlan, de elhalkulhatna a nyilatkozó hangja és a riporter vagy a bemondó rábeszélne: „Az elvtárs ezzel azt akarja mondani . . ." Fontos, hogy a felirat, meg a „rámondás" frappánsabb és egyértelműbb legyen. Így azt is kimondja, amit a nyilatkozó nem mond ki. Mintaként két példa:

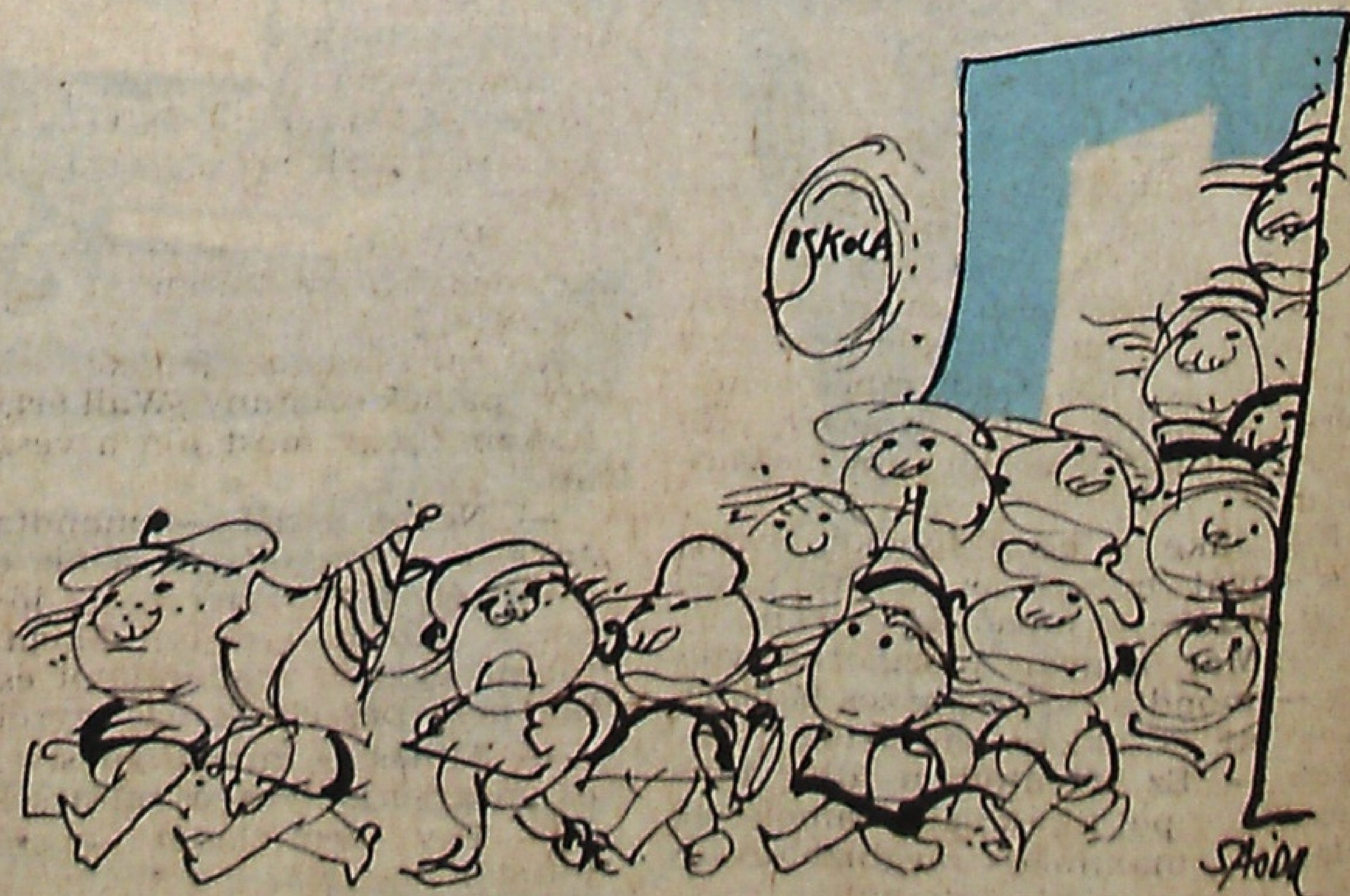
1. A nyilatkozó: Vállalatunk eredményei javulnak. Tavaly már 4 millió forint nyereségünk volt. – Riporter: És mennyi az állami támogatás? – A nyilatkozó: Az 100 millió forint volt. – A felirat ennyi: „Tavaly 96 millió forintot fizettünk rá erre a vállalatra."

2. Az új lakbérrendeletből: „Hogy a bérlők kiadásai ne növekedjenek ugrásszerűen, az állami lakások bérlői – 1988-ig fokozatosan csökkenő mértékben – állami hozzájárulást kapnak." Ez ugyan közérthető, de mennyivel plasztikusabb lenne és jobban segítené a reális szemlélet kialakítását is, ha megjelenne a felirat: „Mit gondol, hány deka húst vehet 1988-ban abból a pénzből, amivel akkor több lesz a lakbére?"

Nyomdatechnikánk jóvoltából újságban többféle lehetőség között választhatunk. Használható zárójel, de alkalmazni lehetne csillag alatti lábjegyzetet is (nyilván kitűnő lábjegyzet-íróink lennének), sőt a világ bonyolult ügyeiről szóló bonyolult szöveg kiegészíthető lenne úgy is, hogy a szedésbe fordítva rakunk be egy sort, ami azonnal szembetűnik. Megintcsak mintaként:

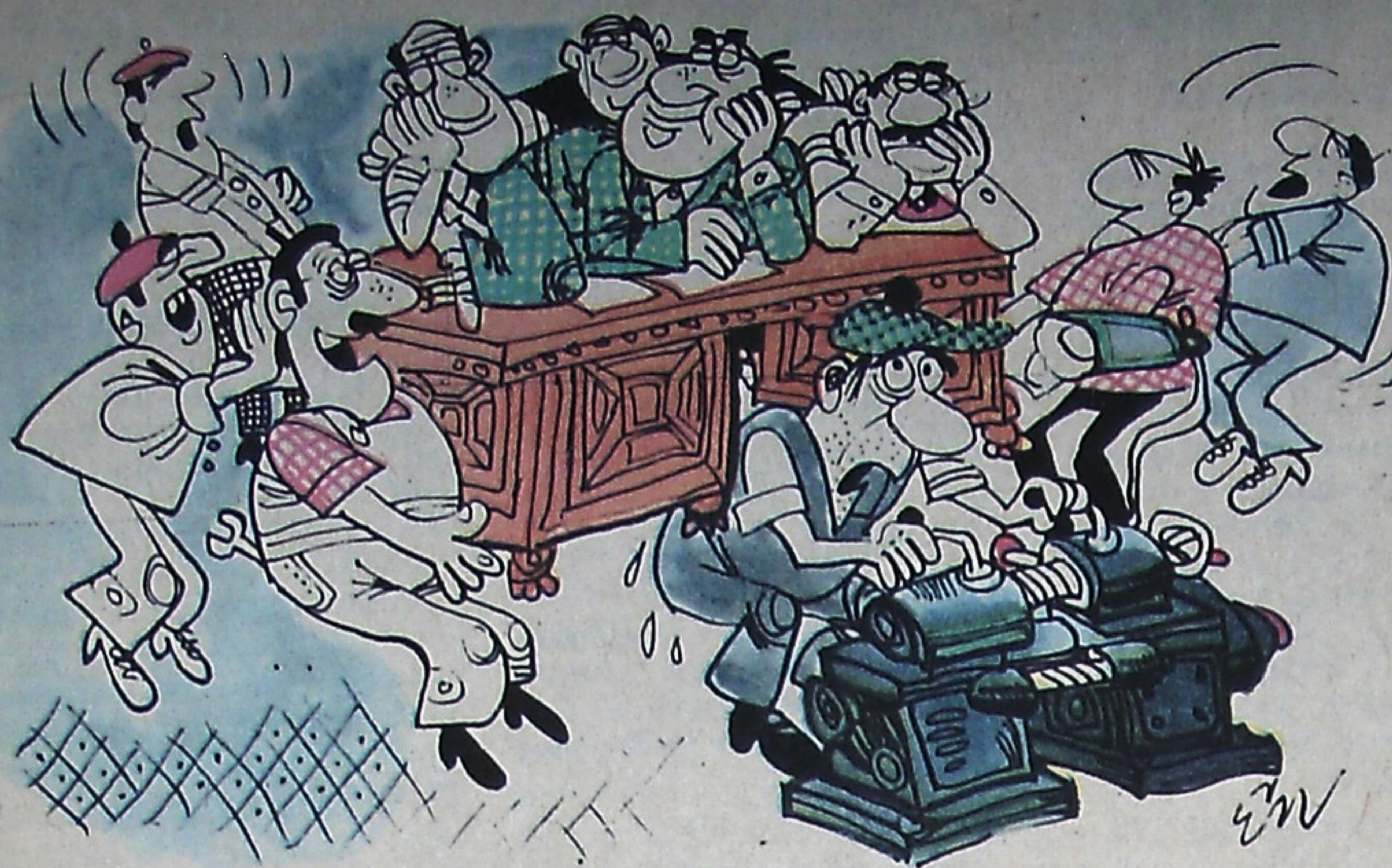
Ugye, mégiscsak megforgattuk?!

Földi Iván

– Hogyan legyek itt egyéniség, amikor hatvanan vagyunk egy osztályban?

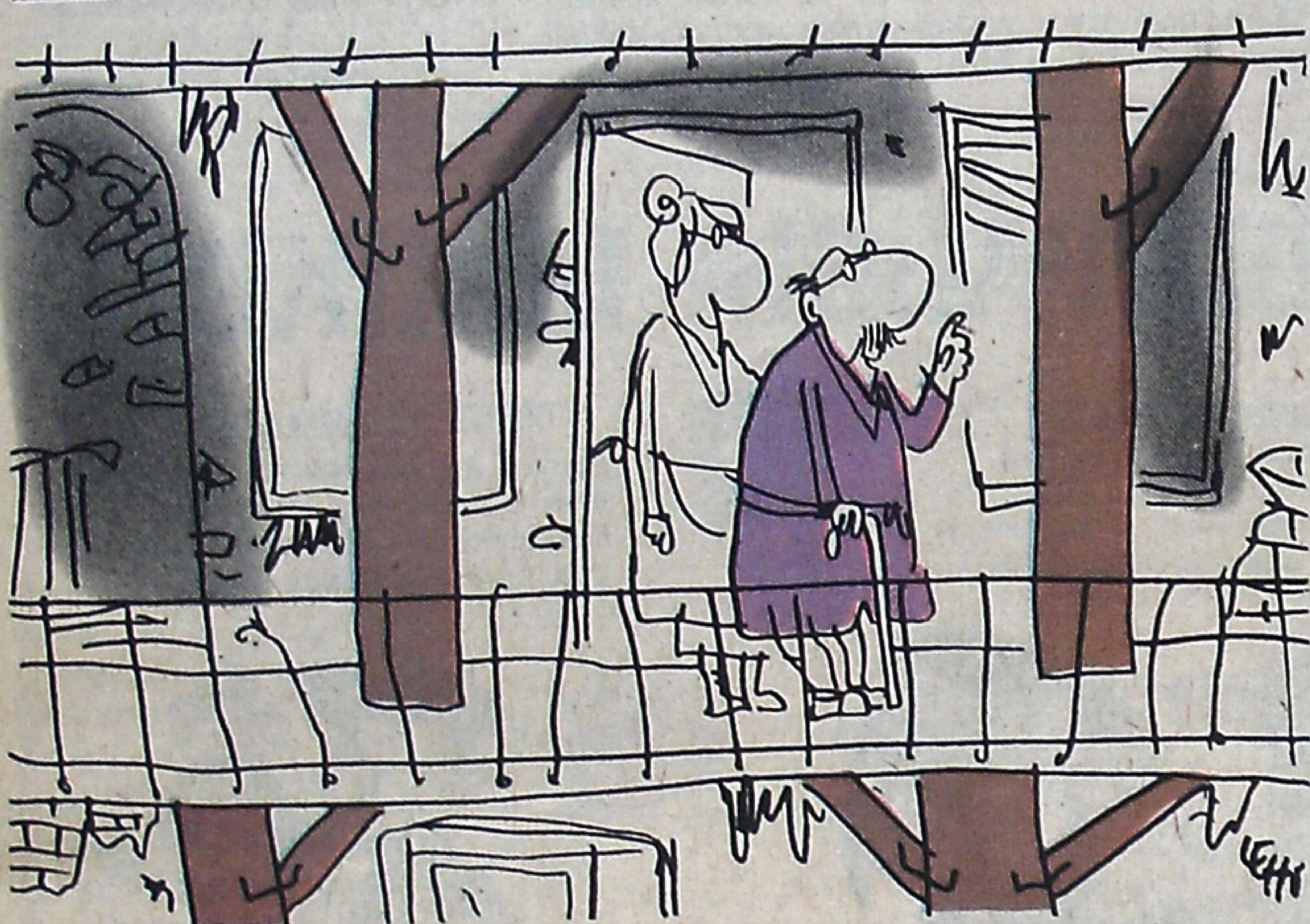
ÜZEMSZERVEZÉS

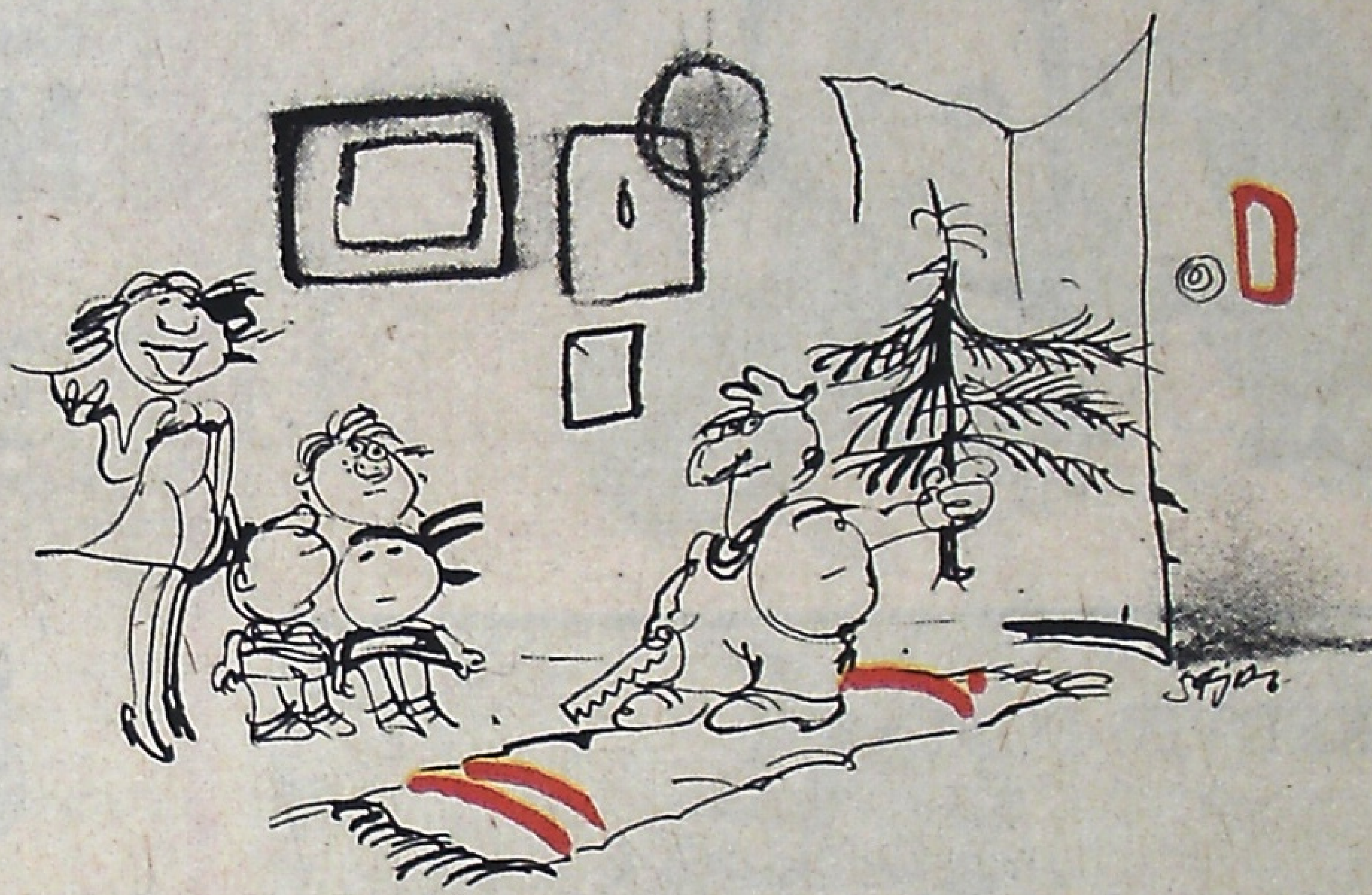
– Megpróbáljuk kisvállalkozásban az íróasztalt levenni a hátadról!

ÚJ „NAGY UGRÁS"-RA KÉSZEN

– Az idő nekünk dolgozik! Még néhány év és könyörögni fognak, hogy legyek megint én a háziúr!

– Gyerekek, előrehozzuk a karácsonyt, mert apuka most tudott karácsonyfát lopni.

RABLÓBANDA KTSZ

A rablóbarlang ajtaja fölött ez állt: „Fakuckó és Madáretető KTSZ". Bementem, a seriffcsillagot az asztalra vágtam és hónom alatt meglazítottam a coltot.

— Na fiúk — mondtam — vége a játéknak. Ti két évvel ezelőtt százezer forint előleget vetettek fel özv. Kilincs Gedeonnétól hétvégi fakalyiba felállítására. És azóta a fületek botját sem mozgattátok.

Big Jake, a geng főnöke, fekete harisnyát húzott az arcára, mert volt érzéke a külsőségek iránt.

— Már hogyan mozgattuk volna — mondta mézes-mázos hangon, ami ott és akkor émelyítően hatott. — Ez ellentétben állt volna cégünk politikájával, amelynek alapja a maximális megbízhatóság. Hát van nekünk fakalyibánk?

— Akkor miért ígértétek meg?

— Ígéretek! — kacagott édesdeden Big Jake, ami érdes egyéniségét tekintve egyenesen undorító volt. — Mennyi mindent megígértünk mi az elviharzott századok során. Tejjel-mézzel folyó Kánaán... aranytojást tojó tyúk... Mit jelent mindehhez képest egy vacak kis fakalyiba? Lehetséges, hogy özv. Kilincs Gedeonné készpénznek vette a mi kis tréfánkat? Megeshet, hogy nem vette észre szemünk mélyén a dévaj csillogást?

— Jól van — mondtam. — Akkor nézzük, mi történt a százezer forinttal?

A rablóbanda főnöke elővett egy palack Johnny Walkert, már tudtam, hogy most jön a vesztegetés.

— Nézze seriff — mondta Big Jake —, nem intézhetnénk el ezt a csekélységet úgy, ahogy jó cimborák között szokás? Maga kap tőlünk egy kis madáretetőt és többet nem beszélünk az ügyről.

— Almás — mondtam szilárdan és megcsörgettem a bilincseket.

— Egy szemétládát — srófolta feljebb ajánlatát a rablóbanda főnöke.

— Nem nyert — mondtam még szilárdabban és néhányszor megsuhogtattam a gumibotot.

— Egy kutyaólat...

— Kár a gőzért, Jake — mondtam most már állati szilárdan. — Így nem megyünk semmire. Nézze, nekem szép fizetésem van. Annyi kutyaólat vásárolhatok, hogy Dunát lehet vele rekeszteni...

Ez félig sem volt igaz, de hát a dolgozó özvegyeket szolgálom. A rablóbanda főnöke égnek emelte a kezét és kikiáltott.

— Küldjétek be a Sebhelyest.

Nyamvadt kis gengszter jött be lüszterkabátban és könyökvédővel.

— Idehallgassatok, okos fiúk — mondtam. — Ha nem szállítjátok le a fakalyibát, özv. Kilincs Gedeonnénak vissza kell kapnia a százezer forintját.

A Sebhelyes pepita noteszt lapozgatott.

— Vissza is kapja — mondta beteg egérhangon. — 1985. december 31-én. Mi pontos pénzügyi tervek alapján dolgozunk, seriff.

— És addig?

— Addig forog az a pénz. Mi állami támogatásra nem számíthatunk, viszont szintén a piacról élünk. És özv. Kilincs Gedeonné is boldog lenne, ha tudná, hány embernek szerzett örömet, megkönnyebbülést a vacak száz rongyával. Tessék... itt van Zöld Alfréd, aki a maga önfeledt módján egy sánta gebére feltette az Egyesült Frász teljes havi béralapját... mi segítettünk rajta. Itt van Herkó Péter, aki egyetlen üzemi buli gerjedelmében nyolc apátlan árvának lett nemző atyja... mi segítettünk rajta. Itt van Umplejsz Béla, aki önárvizet csinált a háztájiban, de rájöttek... mi segítettünk rajta.

Kezdtem mindent megérteni, bár a gyomrom hőlégballont játszott.

— Szóval uzsora, mi? És hány százalékot raboltok a pénzért?

— Szerény tíz százalékot, seriff!

— Évi tíz százalék... szép...

— Dehogyis évi seriff — kuncogott a Sebhelyes. — Maga összetéveszt bennünket az Üdvhadsereggel. Heti tíz százalék...

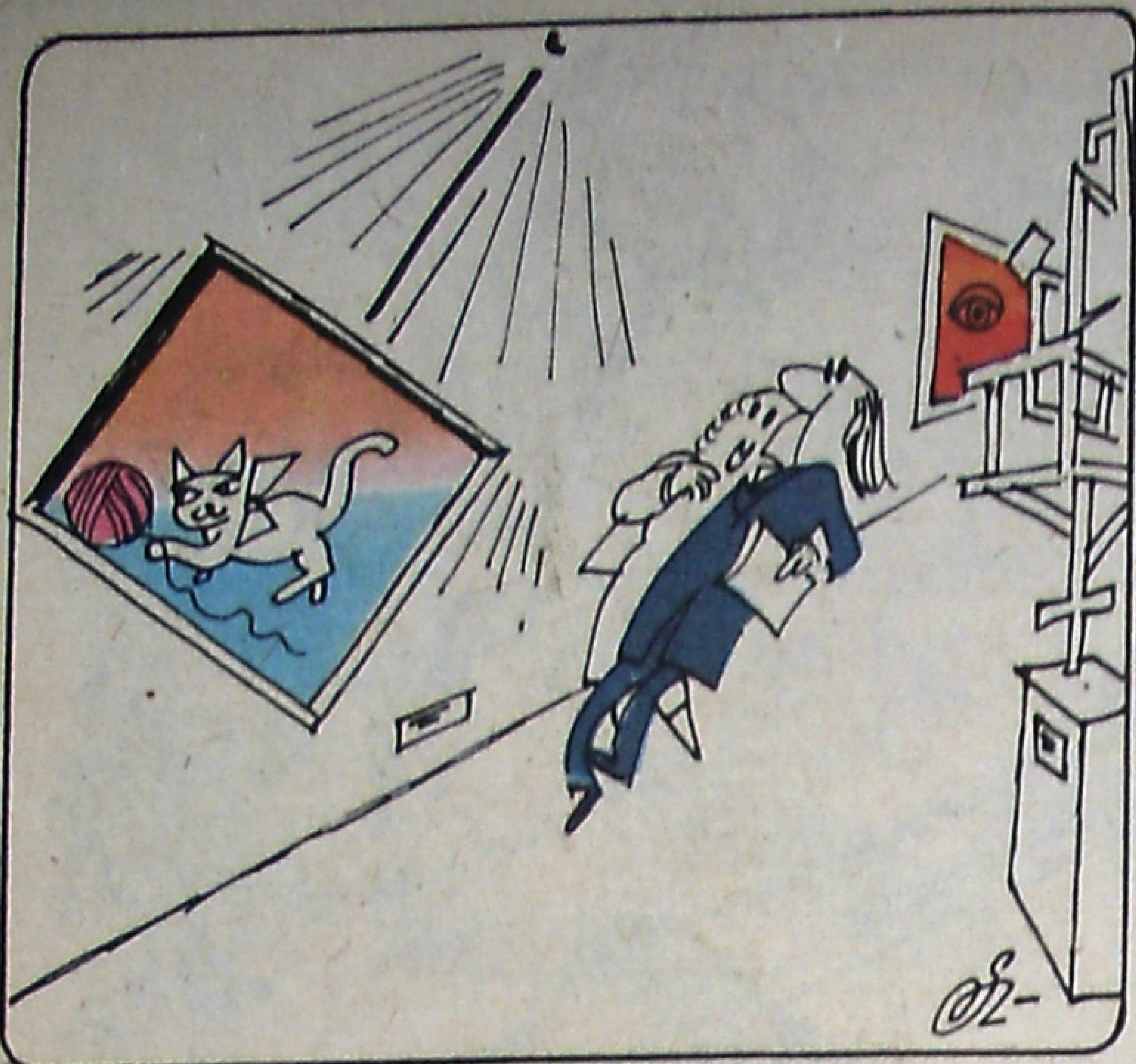
Kikaptam a kezéből a pepita noteszt. Valami eszméletlen végösszeg állt a lap alján, többször aláhúzva.

— Őrület — hápogtam. — Hiszen özv. Kilincs Gedeonné százezer forintjából még heti tíz százalék mellett sem jöhet össze enynyi!

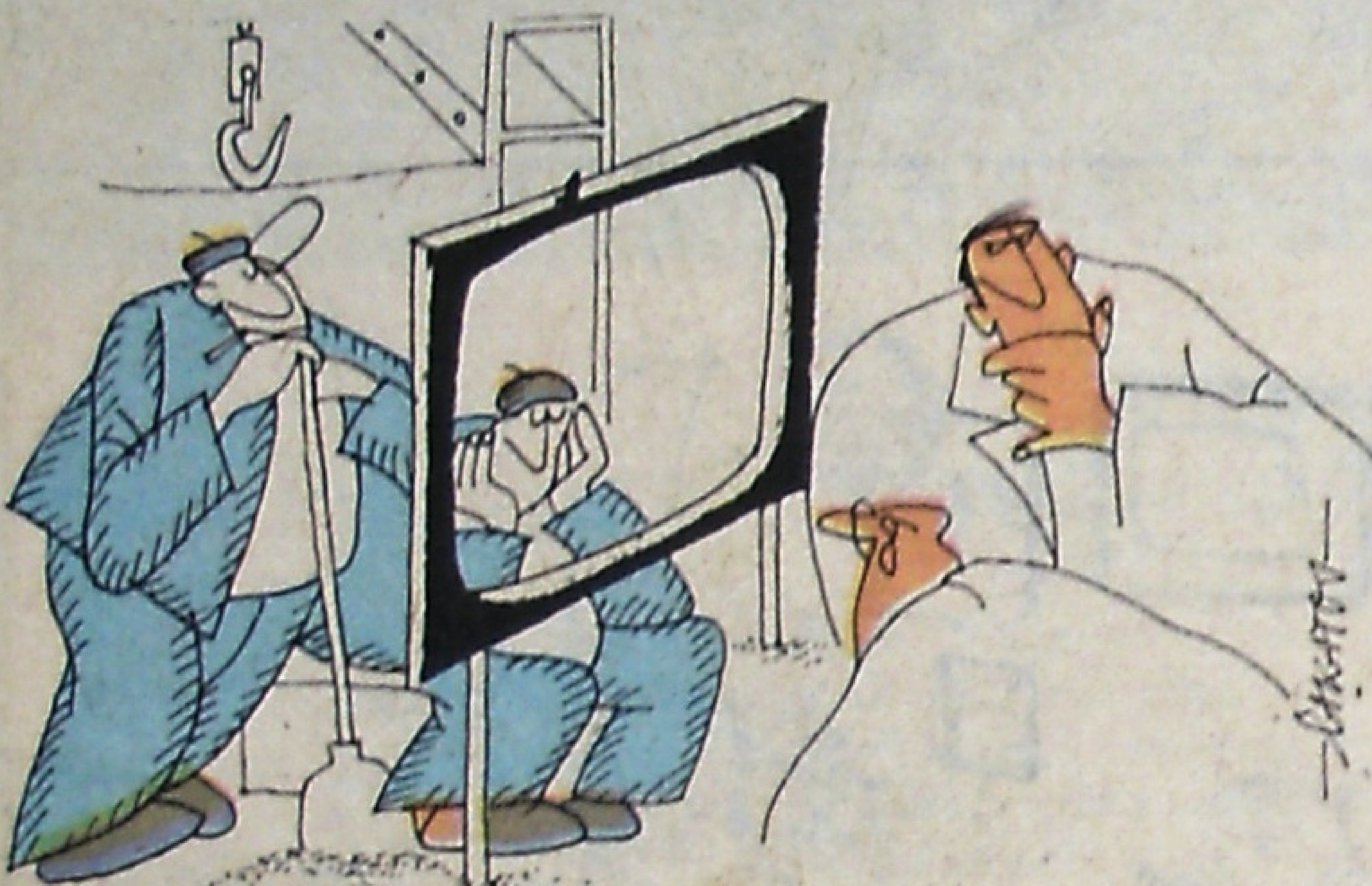
— Hát mit gondol, csacsi seriff — sunnyogott a Sebhelyes —, mi csak azt az egy fakalyibát szoktuk eladni?

Peterdi Pál

MOBIL FESTMÉNY

IPARI TÉVÉ

KEDVES POSTA!

Hogy vannak a k. belei?

— Mintha elvágták volna...

ÚJ KOLLÉGA

– Ő tulajdonképpen bacilusvadász ...

SZILÁNKOK

ÖNKISZOLGÁLÓ

— Az önkiszolgálóban nem voltam megelégedve. Lehettem volna udvariasabb is magamhoz.

COWBOY-FILM

A seriffnek is elfogyott az utolsó töltényе, a banditának is. A rendező nem volt hajlandó pénzt adni újabb lőszerre, mert kimerült a film költségkerete. Így aztán a seriff és a bandita békésen kezet szorított, s ezzel ért véget az izgalmas film.

IGYEKEZET

— Én egész életemben igyekeztem úgy élni, hogy annak, aki majd gyászbeszédet mond felettem, ne kelljen hazudnia.

REKLÁM

A MI ÁRUINK MINŐSÉGÉBEN NEM CSALÓDHAT, MERT ELŐRE MEGMONDJUK, HOGY POCSÉK!

TAPINTAT

— Tapintatlanság, ha megkérdezem, hogy hány éves volt Ön hetven évvel ezelőtt?

RENDES FÉRJ

— *Néha a feleségem olyan idegennek tűnik. Márpedig én rendes férj vagyok. Idegen nőt meg sem csókolok.*

BEKÉPZELTSÉG

— Nem szívesen viselem el a nálam okosabb társaságát, de ilyennel, szerencsére, még nem találkoztam.

TAKARÉKOSSÁG

— *Mindennap ugyanazt a zsák szenet hozom fel a pincéből a harmadik emeletre. Ettől úgy kimelegszem, hogy már nem is kell begyújtanom.*

PESSZIMIZMUS

— Ha ez így megy tovább, lassan már a kígyónak is csúszópénzt kell adni.

SZÍNÉSZ

— *A bemutató után remek kritikát kaptam. Kár, hogy nem is játszom a darabban.*

ILYEN IS VAN

— Hol találom a termelőszövetkezet irodáját?

— Pesten, a Belvárosban.

Galambos Szilveszter

FÜLÖP GYÖRGY:

NOSZTALGIA LEXIKON

PLANÉTÁS EMBER
Papagája kegyes jós volt,
kiscselédnek bakát jósolt,
eredménye nem is kevés:
jobban ment a népesedés.

PIROS BUGYELLÁRIS
Amikor a javak ára
nem mászott még fel a fára,
bukszánkban nem Ady Endre,
krajcár várt a happy endre.

PUSZTA
Magyar gulyát mutat képünk.
Azóta már nagyot léptünk
pusztánk fejlesztése terén:
több turista van, mint tehén.

PÁRBAJ
Hogyha elcsattant a sértés,
marhát kihívta a sértés.
Kibékültek egy csöpp vérre,
s egymást nem verték hülyére.

EGY SZÉLHÁMOS NAPLÓJA

1982. JANUÁR 6.

Ma bementem egy félig üres közértbe. Szinte egy lélek se volt ott. Nézegettem a Szilveszter után megmaradt, külföldi italokat. Engem egy eladónő nézegetett. Amikor egy üres üveget sem váltottam vissza, kijött az irodából az üzletvezető. Ő is nézegetett. Betettem a bevásárló kosárba néhány italt, cigarettát, narancsot, sajtot, pástétomot, egy szájvizet és egy fokhagymakrémet. Biztosan egy sejk fia, aki nálunk tanul, suttogta az üzletvezető az eladónőnek. Mert aki az ünnepek után is ennyit vásárol, az csak sejk lehet, tette hozzá. A pénztárnál ropogós ötszázassal fizettem. A pénztárosnő szálem alejkummal búcsúzott tőlem. Viszlát, mondtam, mivel a csoportvezetői munkakörömhöz nem szükséges az arab nyelvtudás.

1982. FEBRUÁR 19.

Sajnos, nem éreztem jól magam a vállalati farsangi bálon, a Hotel Intercontinentalban. Szorított a kölcsön-szmoking. Nem fért belém egy falat se. Pedig reggel óta nem ettem, hogy leehessem, leihassam a kötelező fogyasztást. A baj nem jár egyedül. Nem találtam a zsebemben aprópénzt. Egy százast kellett adnom a portásnak, akitől taxit kértem. Igenis, vezérigazgató elvtárs, mondta ő, és tüzet adott. Pedig csak a fogamat szívtam.

1982. MÁRCIUS 11.

Ma betévedtem egy utazási irodába. A sok színes prospektustól egészen elszédültem. Aztán kiszámoltam, hogy a csoportvezetői fizetésem és Japán között mekkora a távolság. A számolást észrevette két nyugdíjas nénike, akik egy tátralomnici útra várakoztak. Ez is egy milliomos, nem tudja hova tenni, mutogattak rám. Zavaromban kimentem a bejáraton.

1982. ÁPRILIS 23.

Ismét tankolnom kellett a Shell-kútnál. Mikor szerepel a művész úr a televízióban, kérdezte a benzinkutas, amikor kiszálltam a kocsiból. Miért szerepelnék ott, kérdeztem vissza, hogy tiszta legyen a dolog. Mert ebben a hónapban már negyedszer tetszik itt tankolni a kilencvenkettesből, felelte. Aztán visszaadta a borravalót. Inkább egy autogramot adjon a kisfiamnak, mondta. A biztonság kedvéért anyám leánykori nevét írtam a papírra.

1982. MÁJUS 15.

Este meghívtak minket a külföldi vendégek vacsorázni. Vettem a vacsorához egy csomag amerikai cigarettát, hogy a kedvükbe járjak. Ők a Symphoniámat szívták, én az amerikait. A prímás a cigarettafüstre ment, az én fülembe húzta. A külföldi vendégek tapsoltak és megcsókolták a zenekart. Mielőtt a zenekar visszacsókolt, adtam nekik egy Adyt. Ezt kifigyelte a főpincér, és a számlát elém rakta. Ijedtemben angolul imádkoztam. Értettem, mylord, hajolt meg a főpincér, és behozott a számlámra egy üveg francia pezsgőt.

1982. JÚNIUS 30.

A hónap végén küldtek vidéki kiszállásra. Ráadásul a Tiszántúlra. Bánatomban bementem ebédelni egy halászcsárdába. Az asztalon négy, régi pogácsa várta a napidíjból étkezőket. Ha bánatos vagyok többet eszem, mint a napidíjam. Kértem egy halászlét és túróscsuszát sok pirított szalonnával. Hiába, vannak még urak, mondta a pincér egy helybeli törzsvendégnek. Azt hiszem, a legkisebb Eszterházy látogatott haza, ismert fel fröccs közben a helybeli.

1982. AUGUSZTUS 4.

Délelőtt megálltam egy csemegeárúház kirakata előtt. Néztem, hogy mit kellene vinni az üdülőbe kiegészítőnek a koszthoz. Mellettem két nő beszélgetett. A félkilós Omniát nézegeti, bökött felém az egyik. Tudod, mibe kerül ma fél kiló Omnia? De nézegeti a mogyorós tejcsokoládékat is, kiáltott fel a másik nő. Ezeknek a gazdag osztrákoknak a kakaó sem drága, szólt közbe egy harmadik járókelő.

1982. AUGUSZTUS 13.

Ma lecsúsztam a strandon a csúszdán. Először kettészakadt a fürdőnadrágom, aztán elmerült. Órákig keresgéltem a Balatonban, de nagyon hideg volt a víz. Kénytelen voltam kimenni a partra. Amit lehetett eltakartam a kezemmel. A nudista bankárok járnak így a Riviérán, legyintett egy bakfis. A pénz nem minden, nézett meg alaposabban a szemüveges barátnője.

1982. SZEPTEMBER 22.

A barátom megkért, hogy segítsek neki költözködni. A kocsimmal szállítottam neki, amit lehetett. Délutánra már csak a könyvek és egy szarvasagancs maradt. Az agancsot a kocsi tetejére kötöztem. Az egyik útkereszteződésben rendőr irányította a forgalmat. Amikor meglátta az agancsot, zöld utat adott. Aztán tisztelgett. Álmomban egy díszszázad is ellépdelt előttem.

1982. OKTÓBER 19.

Két emelet között elakadt a liftünk. Ketten voltunk benne egy lakótárssal. Megpróbáltam kituszkolni a fülkéből, de ő azt mondta, hogy inkább számoljunk, mennyi lakbért fizetünk jövőre. Kértem, hogy előbb másszunk. Aki most nem számol, az vagy nyert a lottón vagy nutriatenyésztő, mondta. Én nem, feleltem. De lehet, hogy neki van igaza. Holnap bemegyek a rendőrségre és bejelentem, hogy állandóan csoportvezetőnek adom ki magam.

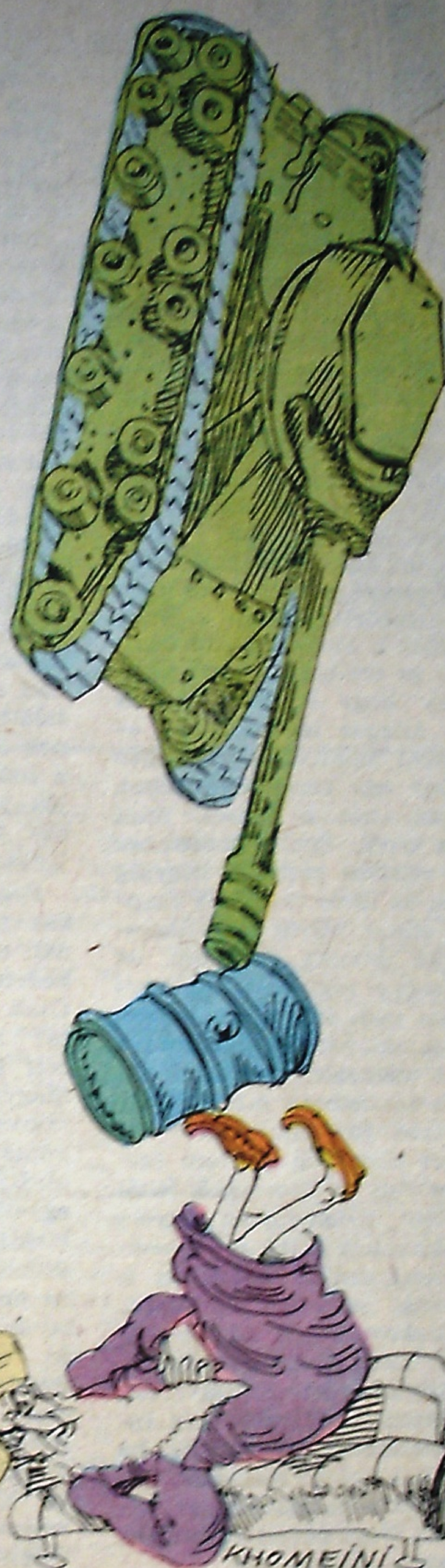
Tormai László

TÁVIRAT A LUDAS SZERKESZTŐSÉGÉNEK:

A dunántúli árhullámhoz semmi közöm.

Csikós-Nagy Béla

IRÁNI BALANSZ

HÁTRÁNYOS HELYZETŰ KAMASZ

– Az a baj, hogy apu megissza az én vodkámat is...

Ülök a tévé előtt...

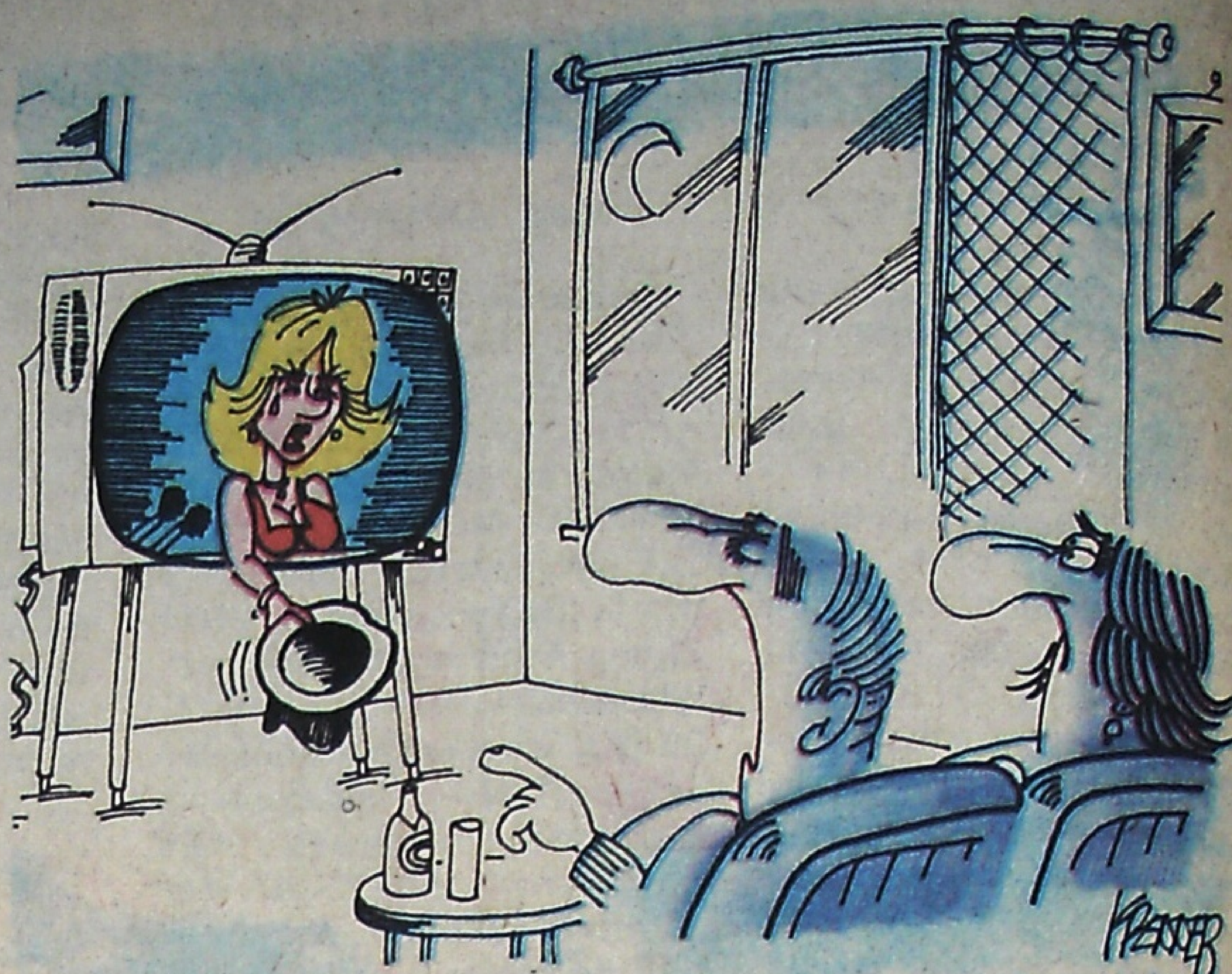
Ülök a tévé előtt, még bele sem kóstoltam a tévéjátékba, még csak az alkotók részletes felsorolásánál tartunk, de máris szorongok egy kissé: fog-e tetszeni vagy sem? Márminthogy a tévékritikusoknak. Ilyen fura természetem van. Mert ugyebár a teljesen szabványos néző megnézi a tévéjátékot s utána vagy azt mondja magában, hogy ez aztán csuda jó volt — és csettint egyet megelégedetten — vagy azt mondja: a kutyafáját, de unalmas volt és felébred szendergéséből. Csak hogy én nem vagyok amolyan átlagos tévénéző, én — dicsekvésből mondom — régebben írtam vagy egy tucat tévéjátékot, úgy nézem hát a másét, mint suszter a cipőt, önhitt szakember módjára, minden szakmai irigység nélkül (ha az illető tévéjáték csapnivalóan rossz), hűvös tárgyilagossággal, (ha tetszik). Igen ám, de hogy jó volt-e vagy rossz az, amit láttam, azt nem én tudom, hanem a kritikus, aki néhány nap múlva rovatában mélyebben elemzi a látottakat s részletesen kifejti, hogy ami szerinte jó volt, miért volt jó, s mért nem volt jó, ami szerinte nem volt jó. Szorongok tehát azért, hogy véleményem egyezzék a szakavatott kritikus véleményével, mert ezáltal válok én is szakavatottá; restellhetem magamat, ha nekem Kapor Bálint műve nagyon tetszett, de kedvelt lapom kritikusa azt állítja róla, hogy hajítófát sem ért s még inkább restellhetem magamat, ha fordítva áll a dolog: halálosan untam a művet s harmadnap azt olvasom róla, hogy párját ritkító remekmű volt.

Ezt az ostoba szorongást Solness építőmester mélyítette el bennem amúgy istenigazában. Nekem nagyon tetszett. Úgy, ahogy volt, az egész. Ámde mit olvasok róla Egyik Tekintélyes Napilapunkban, melynek hűséges előfizetője vagyok? Hogy Solness építőmester „vontatott és érdektelen" lett. Hogy Kállai Ferenc egyéniségéből ugyan nem fakadhat a solness-i öregedés kételye, de mert tehetséges, úgy játssza el, mintha saját véráramaiból ismerné a különös és idegen tragédiát. (Gondolom ez attól van, hogy színész.) És hogy Udvaros Dorottya sem ellenfélnek, sem játszótársnak nem volt elegendő erejű.

Már-már elszontyolodtam, hogy ennyire tévesen ítéltem meg az építőmesterről szóló tragédia előadását, amikor Másik Tekintélyes Lapunk kritikusa visszaadta hitemet az ítélőképességemben. Ő nem találta vontatottnak és érdektelennek Solness építőmestert, számára a mű élményt nyújtott, a szereplők játékát átéltnek és árnyaltnak találta, s külön megdícsérte Udvaros Dorottya alakítását.

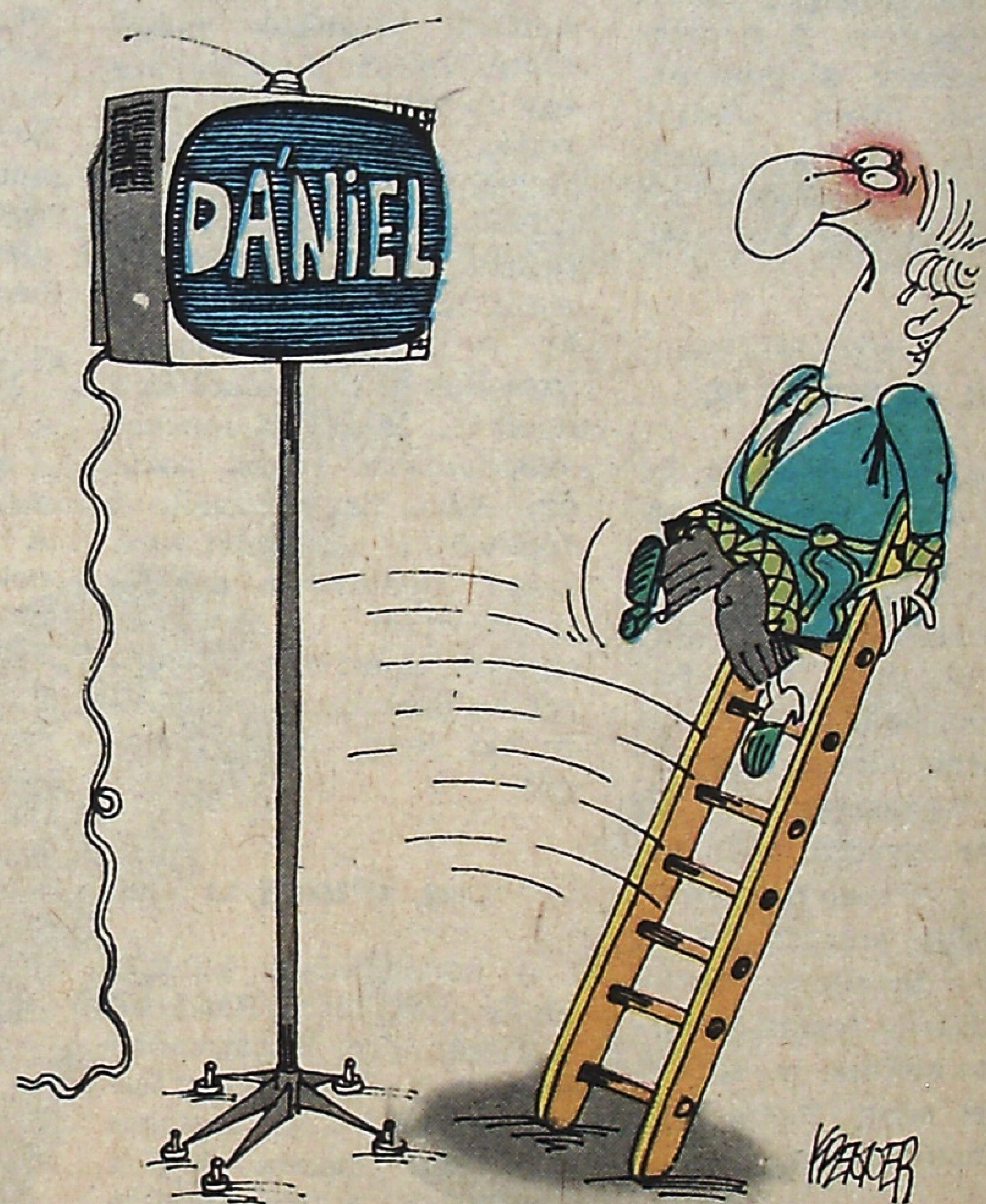
Ilyenformán Solness 2:1 arányban jónak bizonyult, két kritikánál többen nem is olvastam el, beértem a minimális többséggel. Csak egyetlenegy kérdés foglalkoztat immár: tulajdonképpen mi célt szolgál a tévékritika? Ha a Magyar Televízió munkájának színvonalát, műsorpolitikáját havonta vagy negyedévenként megbírálják, azt értem. De mire jó az egyetlenegyszer látható tévéjáték bírálata? A közönséget nem buzdíthatja, hogy nézze meg, mert ha nem látta, többé nem láthatja. Le se beszélheti róla, mert ha látta, akkor a lebeszélés elkésett. Rendezőt, színészt hiába bírál, mert — ellentétben egy színpadi művel — a filmszalagon változtatni nem lehet. A kritika tehát csak az alkotókat érdekelheti igazán, véleményét a kritikus bízvást megírhatná nekik magánlevélben is.

Tabi László

– Úgy látszik, már a tévének sincs pénze...

SZÍNVONALEMELÉS

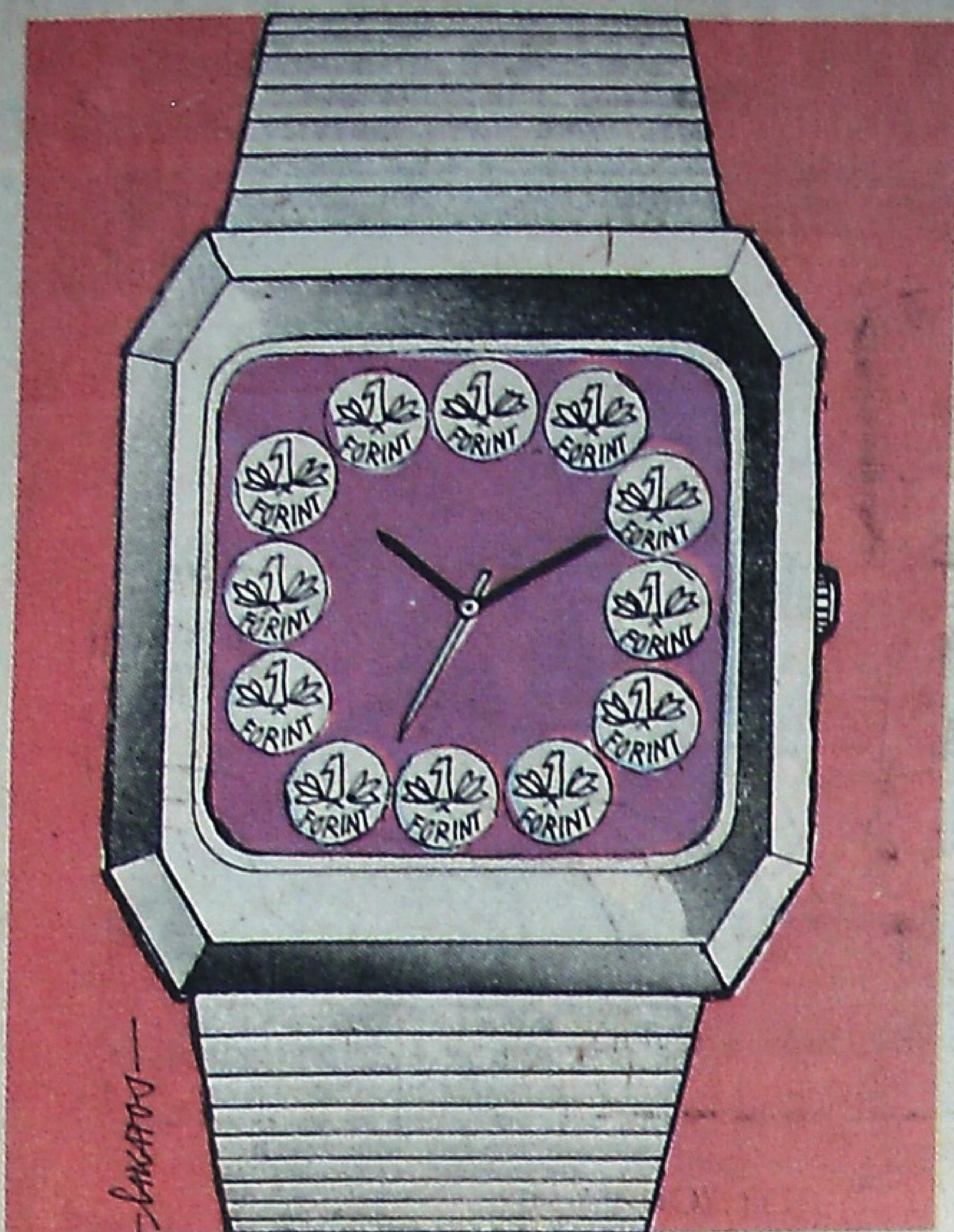

– Ő az, aki megpróbálta kibékíteni őket...

– Húsz százalék felárat számítunk, mert zöldövezetben fekszik.

IDŐMÉRŐ

SPANYOLORSZÁG VÁLASZTÁSOK ELŐTT

— Nem sikerült a próbafűtés a lakásukban, Haraszt úr, hogy már megint a szerkesztőség légkörét rongálja a jelenlétével?

— Hagyja a fűtést szerkesztőkém, hogy az ég rogyassza rájuk a napfolttevékenységet. Tudja, mit hallottam? Jövőre kevesebbet adnak.

— Haraszt úr, maga már megint a saját kelepcéjébe került. Már miért adnának kevesebbet és miből?

— A környékükön nincsenek madarak, szerkesztőkém? Az egész városban azt csiripelik a verebek, hogy csökkentik az adást.

— Majdnem megijesztett Harasztkám, már attól féltem, a húspénzt vagy a negyvenforintos nyugdíj-hozzájárulást csökkentik. Milyen adásról hallucinál itt maga?

— A televízió adásairól, szerkesztőkém. Állítólag jövőre kevesebbet adnak.

— Ne is mondja Haraszt úr, már a könyökömön jön ki. Az újság is megírta, hogy mióta nem lehet OTP-re színes tévét vásárolni, csak úgy lehet eladni ezeket a készülékeket, ha még egy japán lemezjátszót is utánahajigálnak az embernek. Ezért olyan izgatott Harasztkám, mint egy rosszul felidegesített házőrző kutya? Miért nem rögtön azzal az esztelenséggel rukkol elő, hogy a tévé egyes műsorait vállalkozásba adják?

— Szerkesztő úr, maga szervezett dolgozó létére nem halad együtt vállvetve a világ eseményeivel? Ami a vállalkozást illeti, nem rossz ötlet, de ennél is jobbat találtak ki. Képzelje, a Magyar Televízió második műsorának adásidejét csökkentik. És este tíz után már egyáltalán nem lesz program!

— És maga ezt elhiszi, Haraszt úr?

— Ez tény. Egy megbízható barátomtól hallottam, ő pedig egyenesen...

— Szerencsére nem ismerem a maga megbízható barátját, de mondja meg neki, hogy ennek még az ellenkezője sem igaz. Már miért csökkentenék a televízió műsoridejét, amikor úgyis elég kevés az olyan műsor, amit meg lehet nézni!

— Talán éppen ezért, szerkesztőkém, mert az illetékesek belátták, hogy kevesebb több lenne.

— Ezzel még egyet is értenék Haraszt úr, ha nem maga mondaná. Egyébként már régen kifundálhatta volna azzal az ötszáz köbcentis kis agyával, hogy nálunk nem csökkentenek semmit. Igaz, egyes területeken lassúbb a növekedés üteme, mint korábban, másutt még stagnálás is előfordul, de hogy a csökkentést miért épp a tévé műsoridejével kezdenék, az nem megy a fejembe!

— Pedig így igaz, szerkesztő úr, láttam, amikor valaki hallotta, hogy a kettes műsor idejét tíz százalékkal csökkentik.

— Haraszt úr, hagyjon végre fel ezekkel a híresztelésekkel. Akarja, hogy beszervezzem valamelyik moziba perecárusnak?

— Ha már úgyis a perecet említette szerkesztőkém, tudja még miket beszélnek az emberek?

— Ha most ezzel a suttogó propagandájával azt akarja beleerőltetni a köztudatomba, hogy nemcsak a műsoridő rövidül a tévénél, de ezzel párhuzamosan a létszámot is csökkentik, akkor nem is tudom, mit mondjak.

— Én tudom, szerkesztő úr. Ne mondjon semmit, mert magának lottóznia kellene, úgy tud olvasni a gondolataimban. Most mit szól hozzá, hogy több száz embert elküldenek a televíziótól?

— Egy szót se higgyen el az egészből Harasztkám, főleg pedig ne terjessze, mert még hülyének nézik. Már miért küldenének el több száz embert a tévétől?

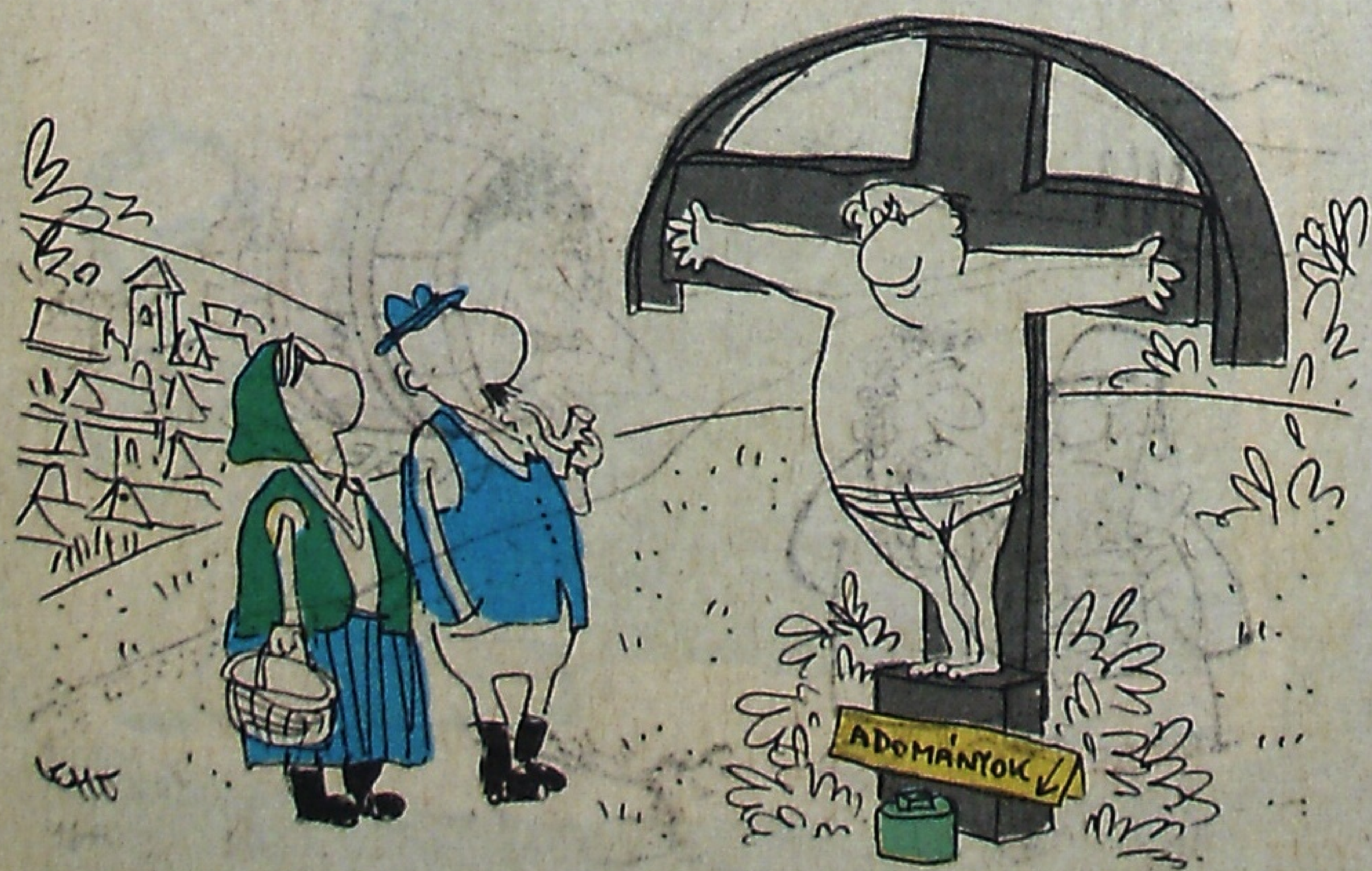
— Nem az a kérdés, hogy miért, hanem, hogy ki lesz a több száz ember? Mert ez legalább több száz embernek egyáltalán nem mindegy. Nem hallott valamit?

— Azt hallottam, hogy a maga sületlenségeiből egyetlen szó sem igaz.

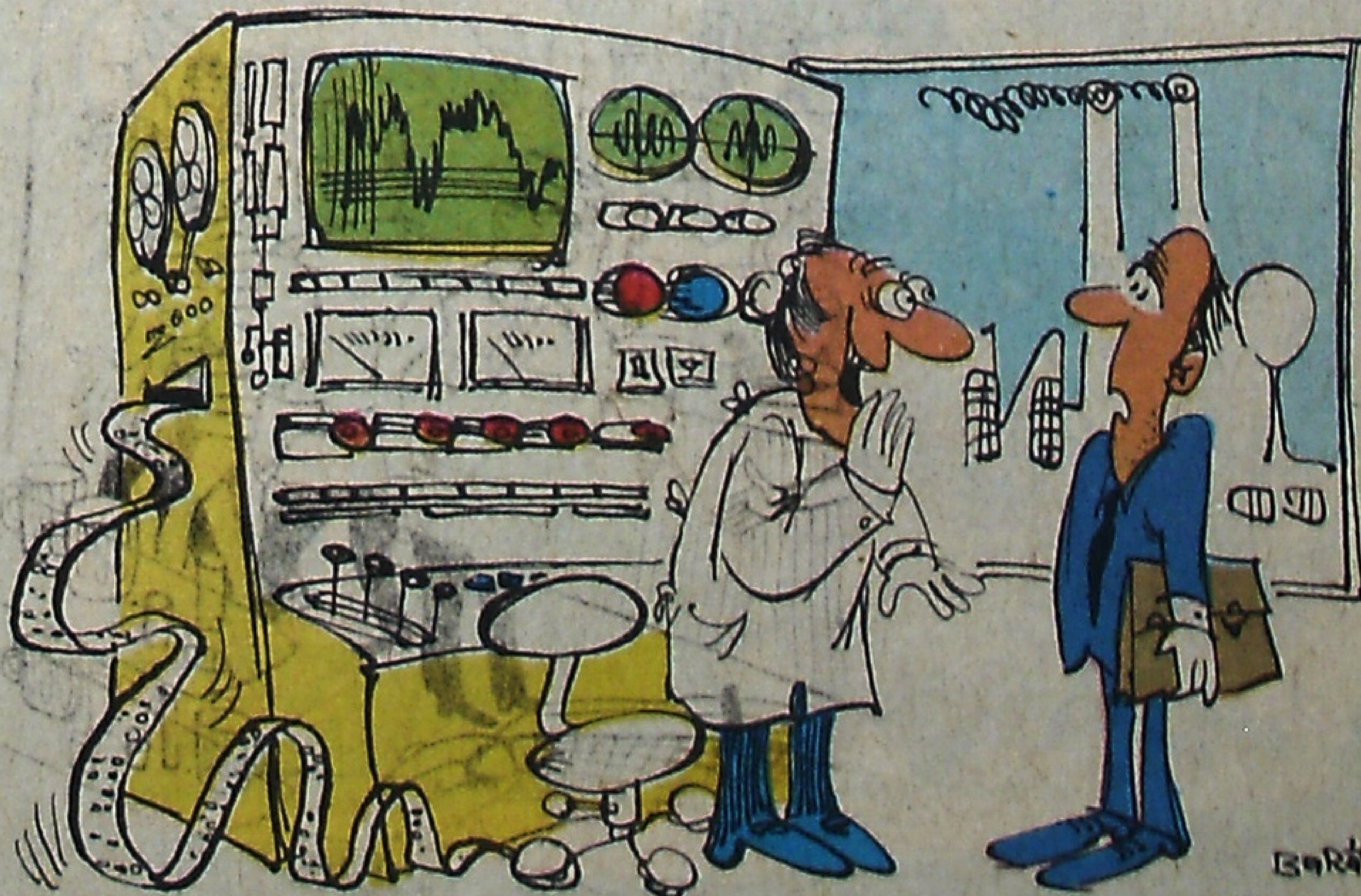
— Csak néhány nevet bökjön ki szerkesztőkém! Ki fog elmenni?

— Egy nevet mondok Haraszt úr, de ígérje meg, hogy nem adja tovább. Maga megy el, mégpedig most rögtön!

— Kedves, hogy tartóztat szerkesztőkém, a jövő héten majd benézek.

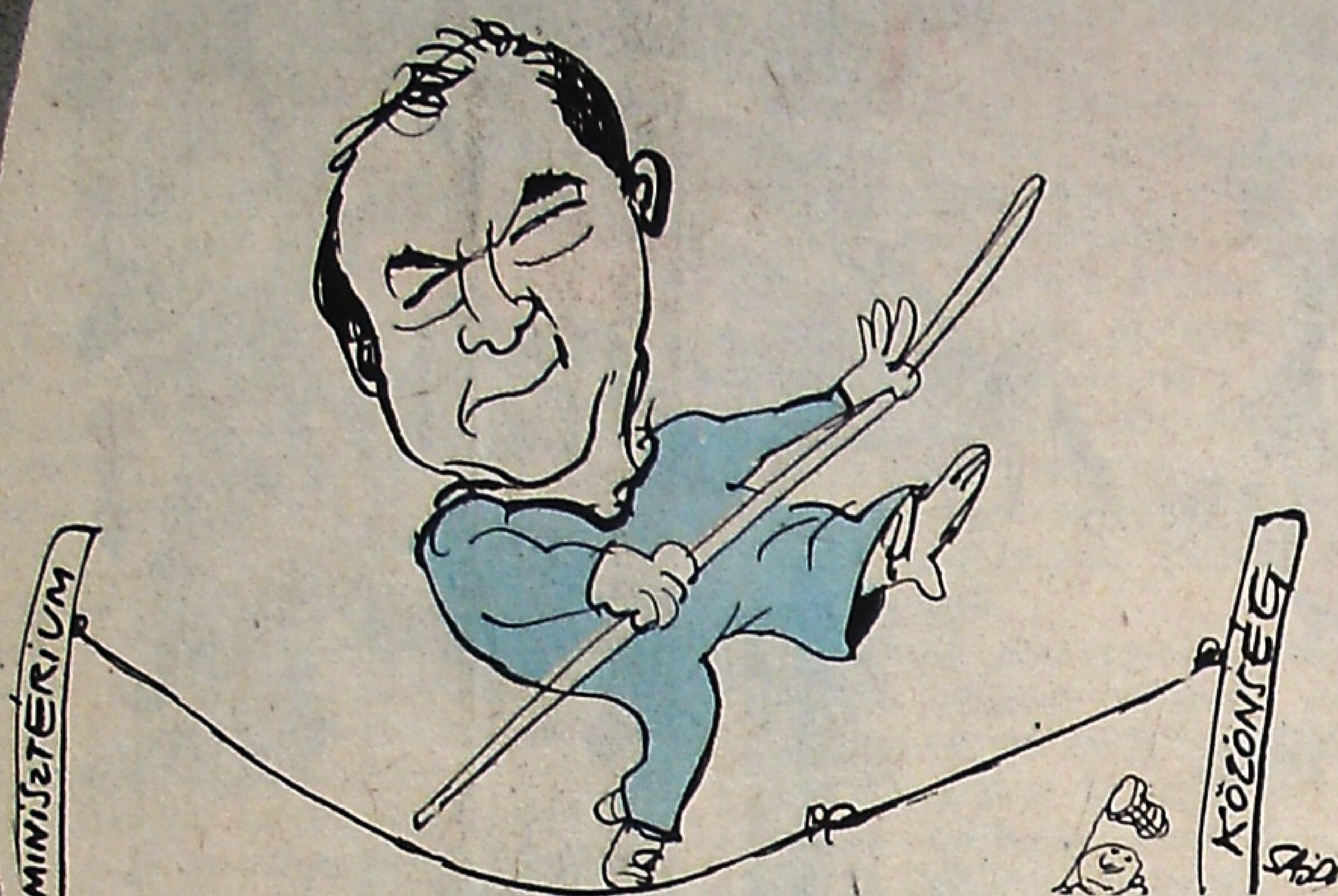

– Nézd, anyjuk, egy magán-kegyhely!

– Roppant korszerű masina. Átütemezi a tervet és az én adósságaimat.

Bodrogi Gyula: Kötéltánc

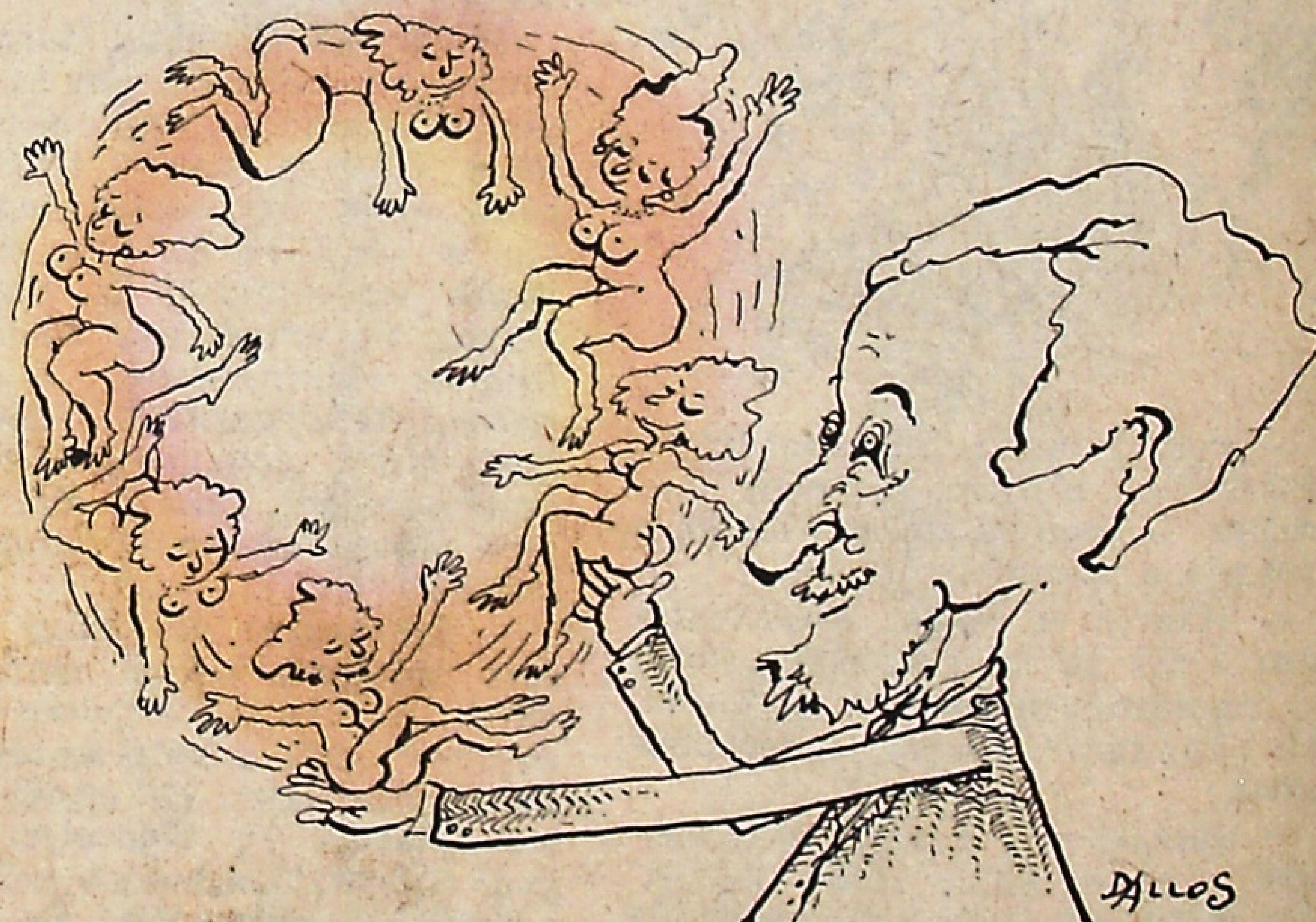
MLSZ népitáncos csoport: „Egyhelyben topogós"

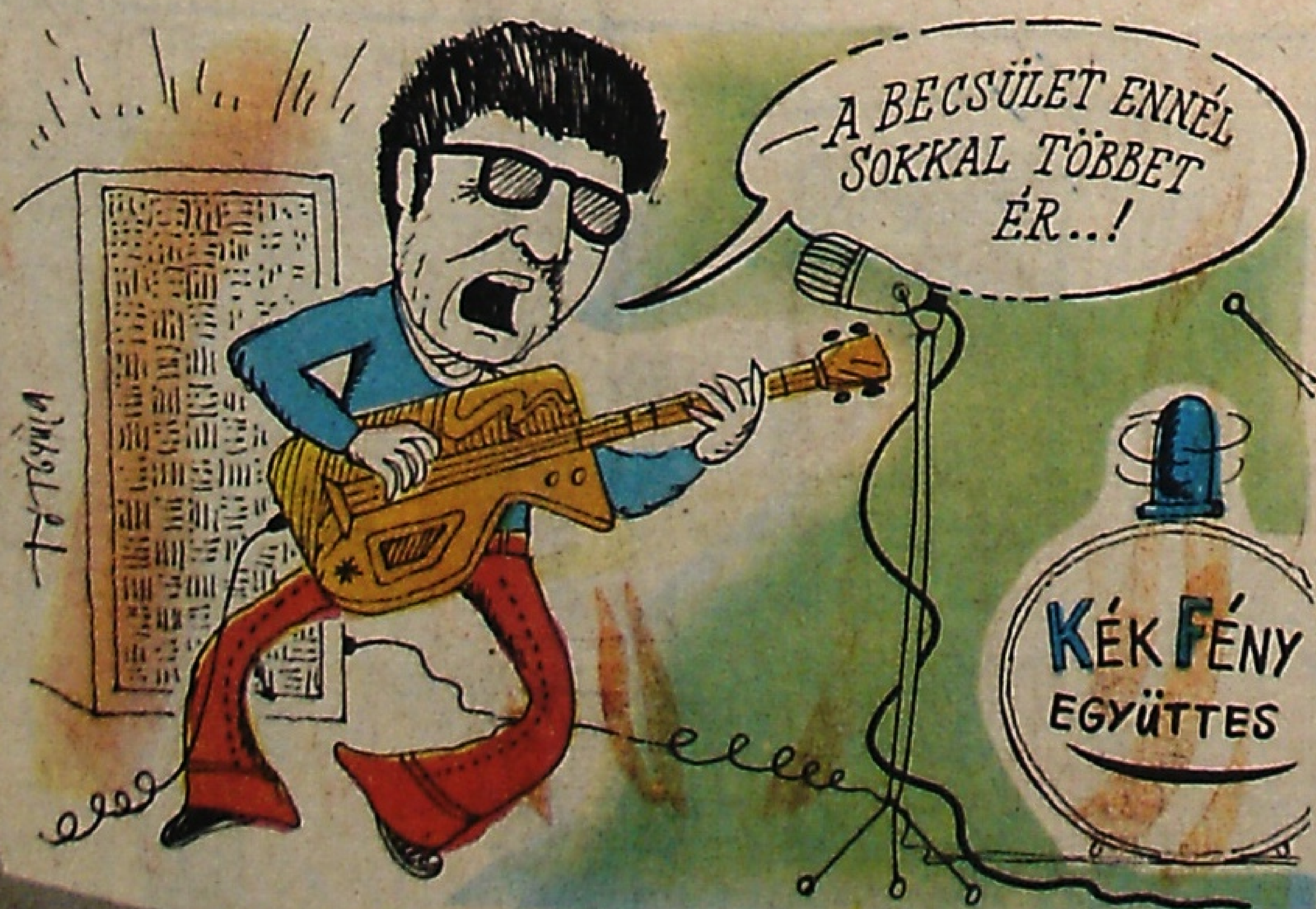
Dr. Schulteisz Emil: fűrészelő szám, egy kórházi ágyból kettőt csinál.

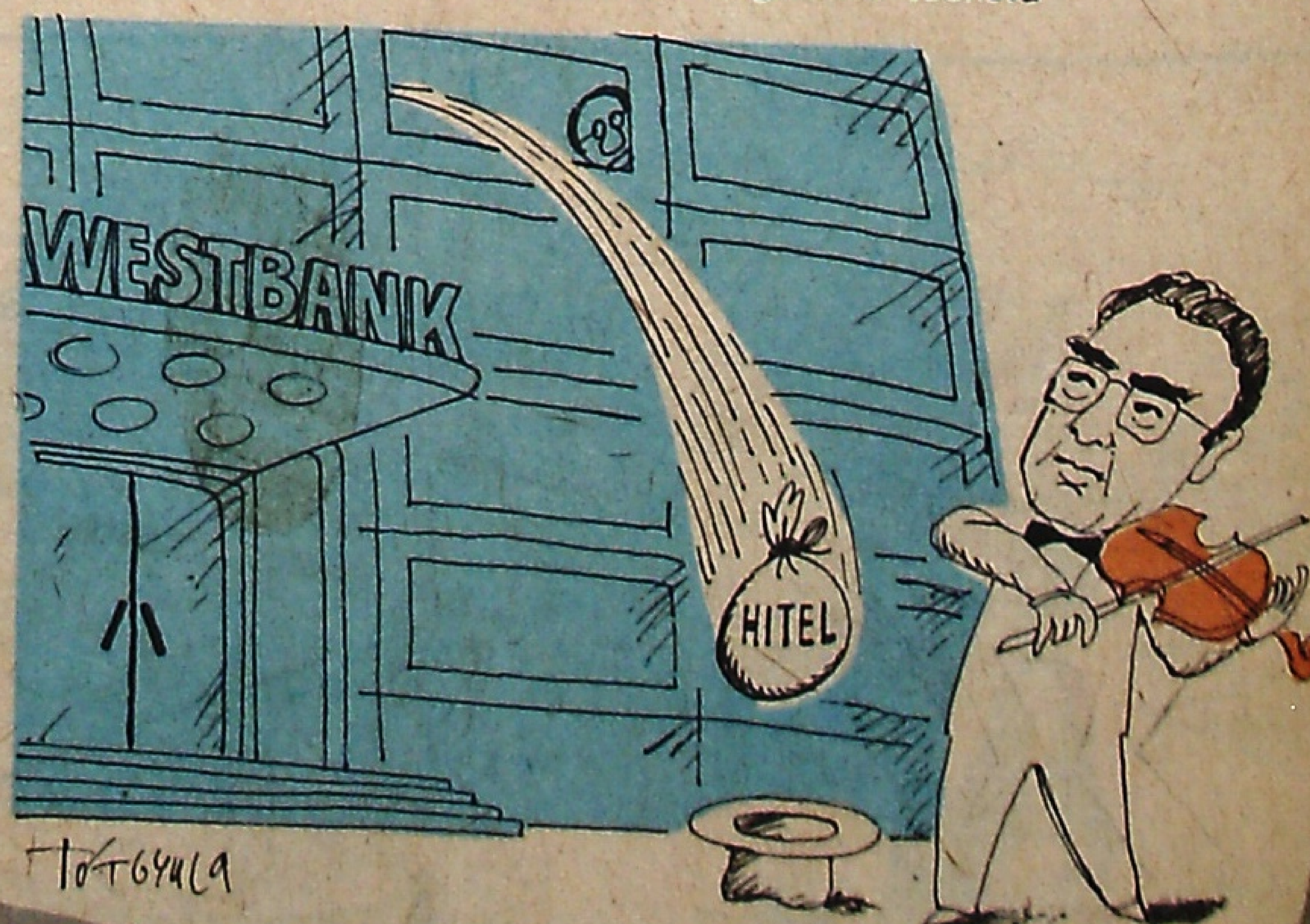
Dr. Veress Pál: szexzsonglőr

Szabó László: rock-énekes

Dr. Fekete János: hangszeres szólista

a Ki mit tud?-ra

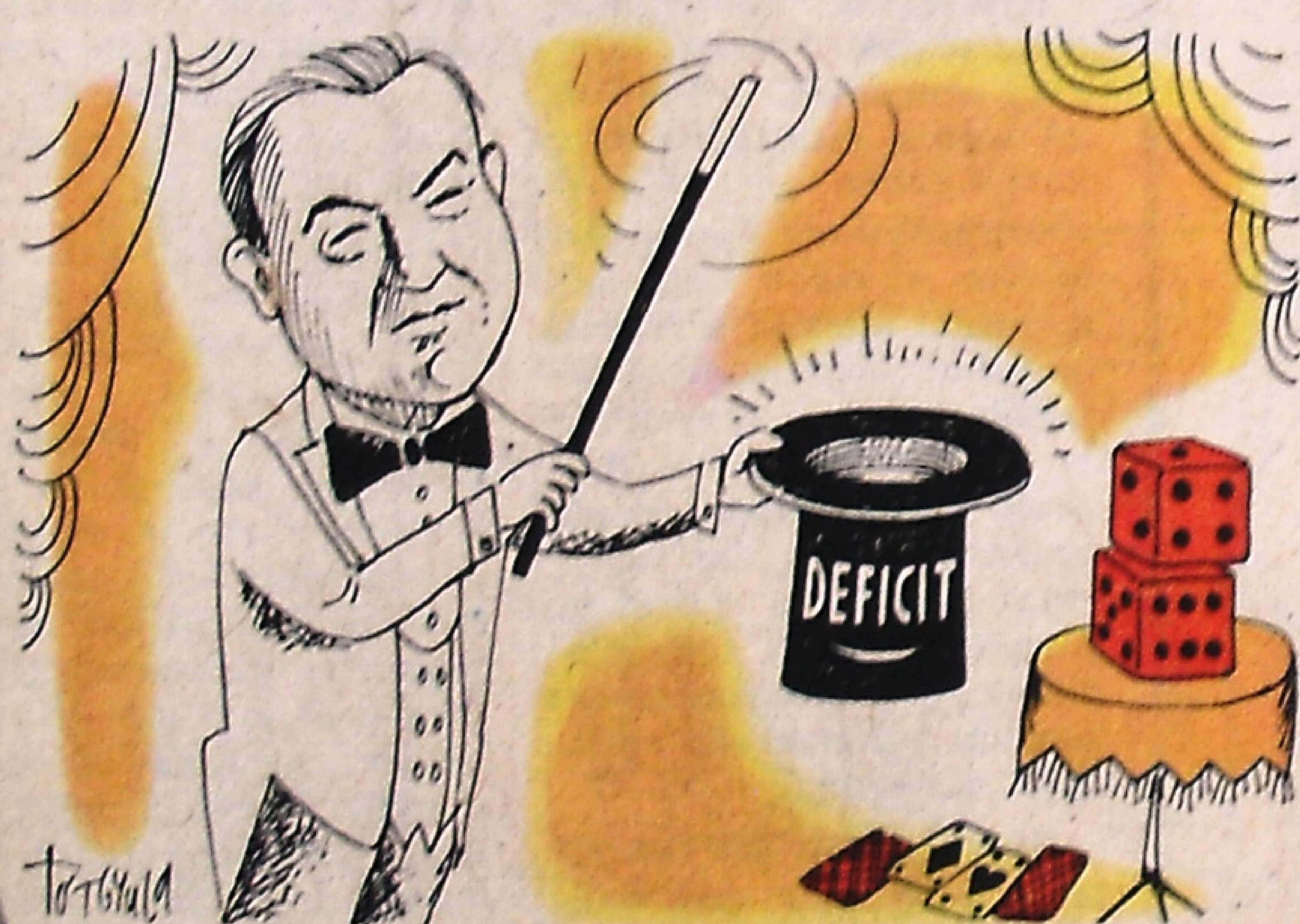

Dr. Tímár Mátyás: kunsztok egy keréken

A 2 Lajos: egyensúlyozó akrobaták

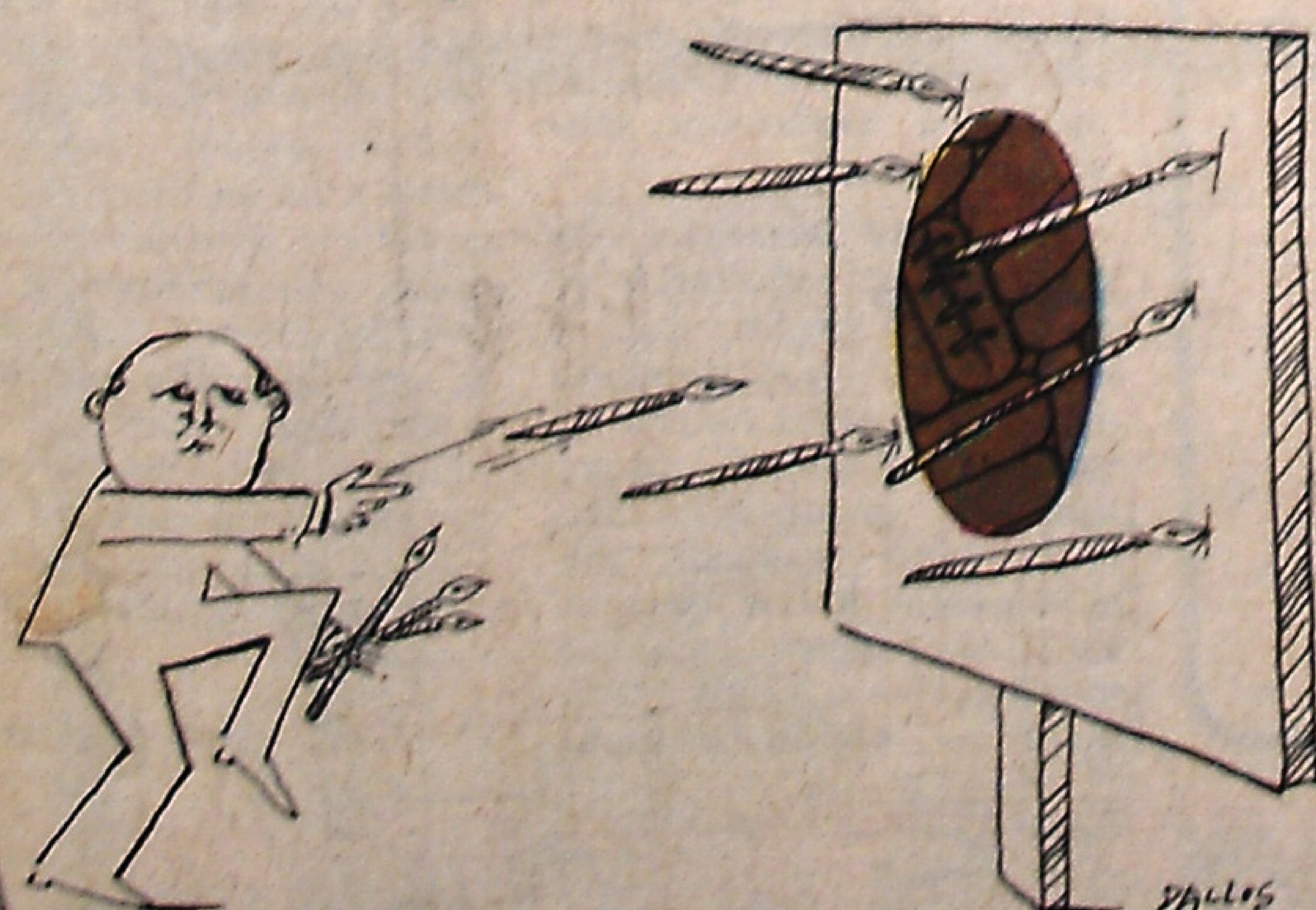
Havasi Ferenc: bűvészmutatvány

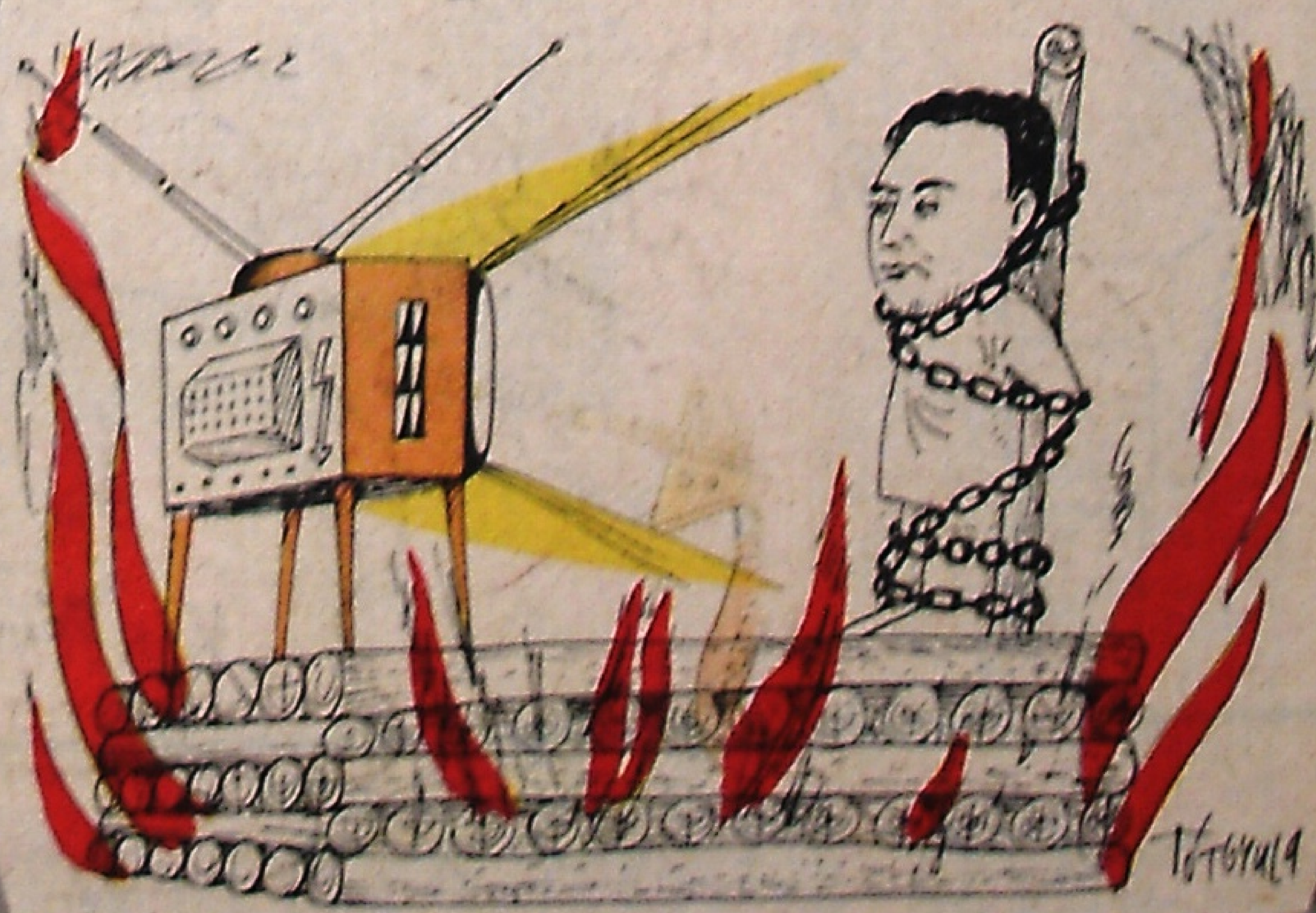
Hetényi István pénzügyminiszter: ének

Végh Antal: célbadobálás

Nagy Richárd: fakírmutatvány

DALLOS, ENDRŐDI, HEGEDŰS, KRENNER, SAJDIK, TÓT RAJZA

TRÓFEÁK

Levelek a televízióhoz

Nem könnyű manapság Magyar Televíziónak lenni, hiszen estéről estére tízmillió kritikus figyeli árgus szemekkel a produkciót. Ráadásul sokan nem elégszenek meg azzal, hogy csak rokonaik körében becsmérelják a műsort és annak készítőit, hanem véleményüket levélben is megírják.

Persze, nemcsak a műsor tartalmát érik kritikák, gyakran jelentéktelennek tűnő apróságok is heves érzelmeket váltanak ki. Sokan kifogásolják például, hogy nem mindegyik bemondónő hasonlít eléggé a saját nagymamájára és többen közülük még mindig a tavalyi irányelvek szerint ejtik a néma hát. Megint mások azért ragadnak tollat, hogy közöljék: a képernyőn mutatott monitor Picasso egyik korai korszakából származó festményének rosszul sikerült utánzata, miért ilyenekre költi a TV a devizáját, amikor például Homály Beléndek táblaképei jobban tükrözik korunk emberének arculatát.

Számtalan Tivadar és megannyi társa, névtelen levelükben gyalázták a televízió esti meséjének maciját. „Annyi esze van mint egy hógolyónak. Miért nem lehet egy modern, a szocialista embertípust megtestesítő macit mutatni a felnövekvő generáció számára? Arról nem is szólva, hogy a jelenlegi maci járásáról első pillantásra kitűnik, hogy ballábas, ami ideológiai szempontból ugyan helyeselhető, ám az amúgyis túlterhelt iskolai testnevelő tanárok számára plusz munkát jelent, amit ennyi pénzért nem hajlandók elvégezni."

Sokan a televízióban megszólalók beszédstílusával nincsenek kibékülve. „A tegnap este látott Papp Laci-filmben — melynek főszerepét Jane Fonda alakította — olyan rossz angolsággal ejtették a francia szavakat, hogy azóta is betegállományban vagyok" írja egy budapesti néző. „Ami pedig azt a bulldozerléptű balerinát illeti, aki szatytyánt táncolt a fasorban, jobban tenné ha nagyteljesítményű munkagépként munkát vállalna egy építőipari vállalatnál."

Ziccer Jakab azt kifogásolja, hogy nem elég hangos a tévéhíradó szignálja. „Már ezzel is spórolnak? — kérdezi ingerült hangú, háromezer szavas táviratában. — Itt nálunk a postánál, megengedhetetlen lenne ez a lazaság. A múltkor is elmulasztottam a híradó mindhárom kiadását, azóta sem tudom, ki nyerte a tanácstagi pótválasztásokat."

Barlanghy Bészektor egy régi, magyar szólással kezdi üdvözlő levelét, melyet nagynénje születésnapja alkalmából téves helyre továbbított a posta. „Ahogy mifelénk mondják: több tyúk, mint mosópor, sok boldogságot kíván Bészektor." Levelének további mondatai — a csúnya írás miatt — olvashatatlanok, ám a nemes veretű indulat így is átsüti érzékeny mondandóját.

„Rossz nézni néhány televíziós személyiséget" írja Vakondok Miklós a Nógrád megyei Borzadályról. „Hát nem látják, mennyire kikészültek már a nagy hajtásban? Az egyiknek még el sem múlt a náthája, a másik máris pattanást növesztett a térdhajlatában. Mi itt Borzadályon különösen sérelmesnek érezzük, hogy egyes sportriporterek újabban teniszkönyökkel ismertetik a totóeredményeket és gyakran már akkor is hazudnak, amikor a bajnoki tabella állását ismertetik."

Matyó Balázsné Szegvégről küldött levelében a képernyőt betöltő raszteres jelenségre, a műsorra tett megjegyzéseket. „Nagyon szeretem a televíziót" írja a néni, aki miniszterhelyettes fián keresztül juttatta el véleményét a tévéhez „csak a műsorral nem vagyok kibékülve. Miért nem lehet például a Híradóban a kommentátor szavait finn nyelven is kiírni a képernyőre?"

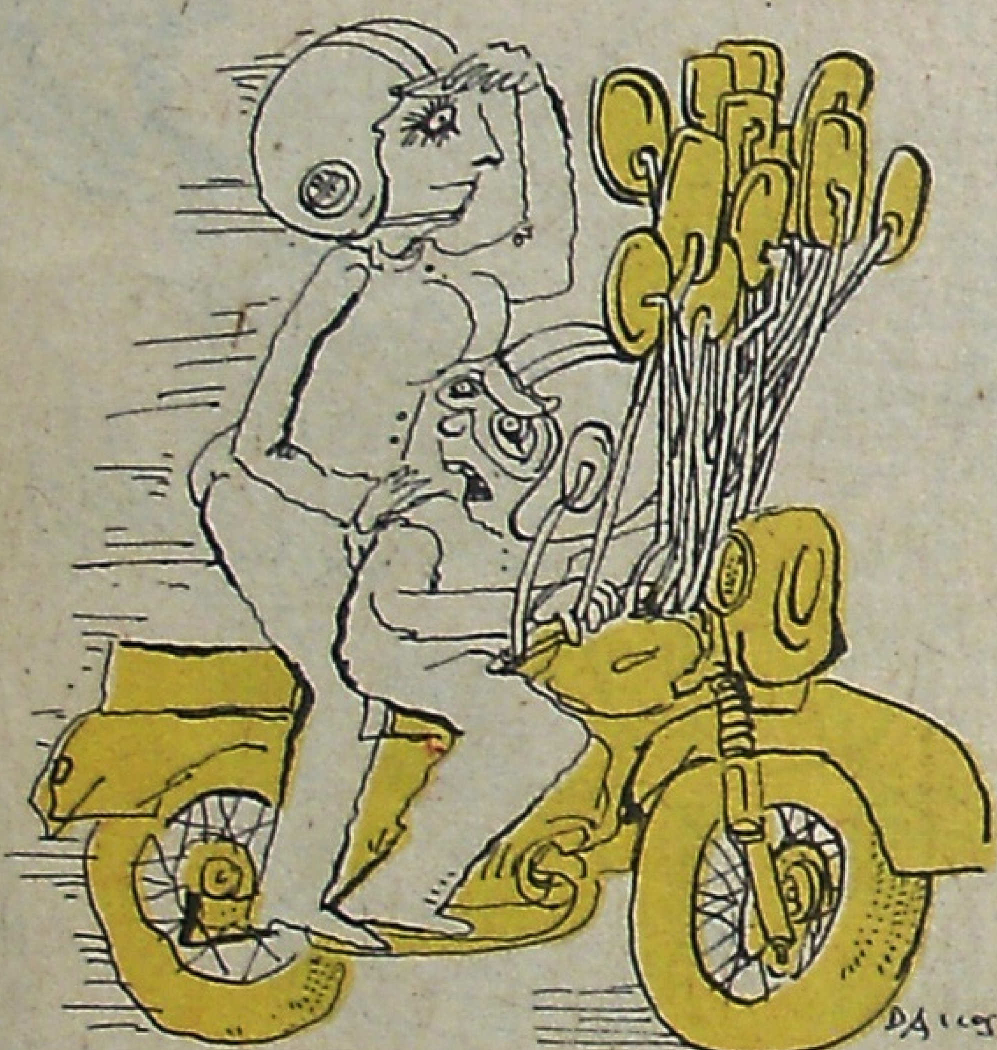
Érdekes javaslattal bátorkodott elő Hályogkovácsiból Dobberman Alexandr. „Nem lehetne ugyanazon a képernyőn egyszerre sugározni a két csatorna műsorát, mondjuk a képernyőt egy vízszintes csíkkal elválasztva? Így a többnyire kistermetű gyermekek az alsó műsort nézhetnék, a magasabb testméretű felnőttek pedig a felsőt. Rengeteg áramot lehetne így megtakarítani, nem is szólva arról, hogy egy ilyen megoldás esetén sokan be sem kapcsolnák a készüléket."

Ehhez a javaslathoz csatlakozik Dr. Nyitott Ottomár levele. „El sem tudják képzelni, mekkora örömet szerzett nekem a televízió tegnap este. Egy kicsit fáradtan tértem haza — ittunk a kollégákkal egy keveset —, bementem a szobába, bekapcsoltam a tévét, levettem a képet és a hangot és addig néztem a készüléket, amíg el nem aludtam. Még ma is beleborzongok ha eszembe jut, milyen szépet álmodtam, de azt maguk úgysem mernék leközölni."

Föld S. Péter

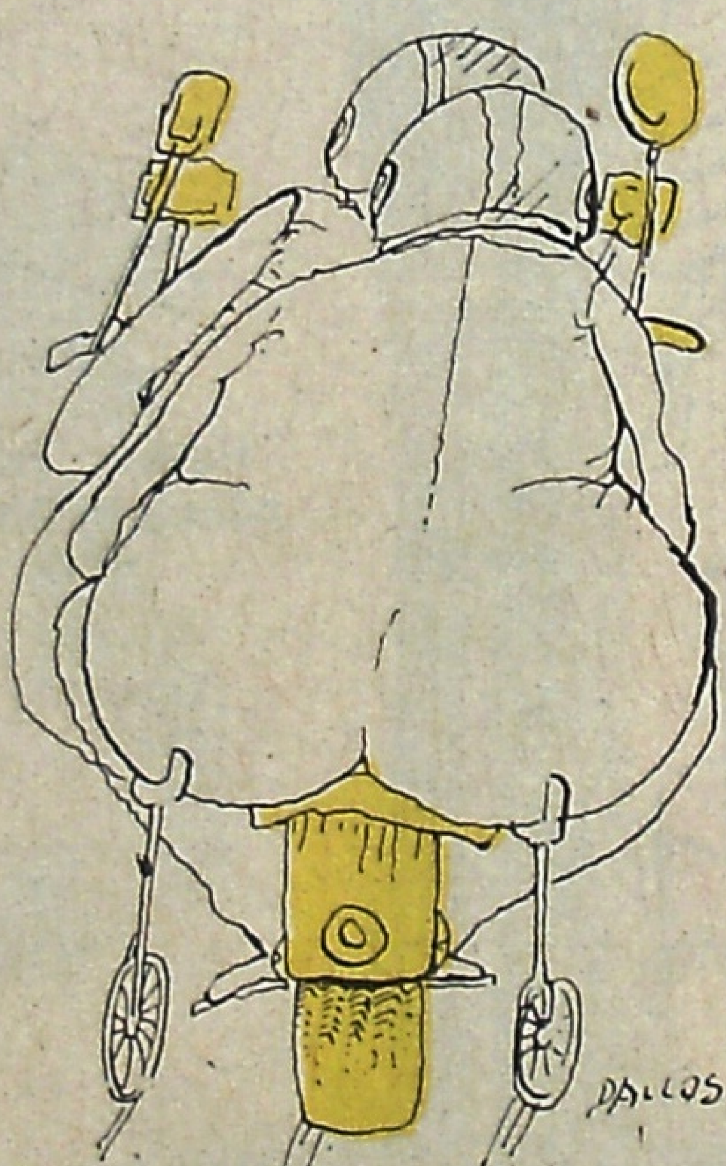
DALLOS JENŐ: **MOTOR**

JÓL FELSZERELT MOTOR

– Nézz ki, hogy előzhetek-e?

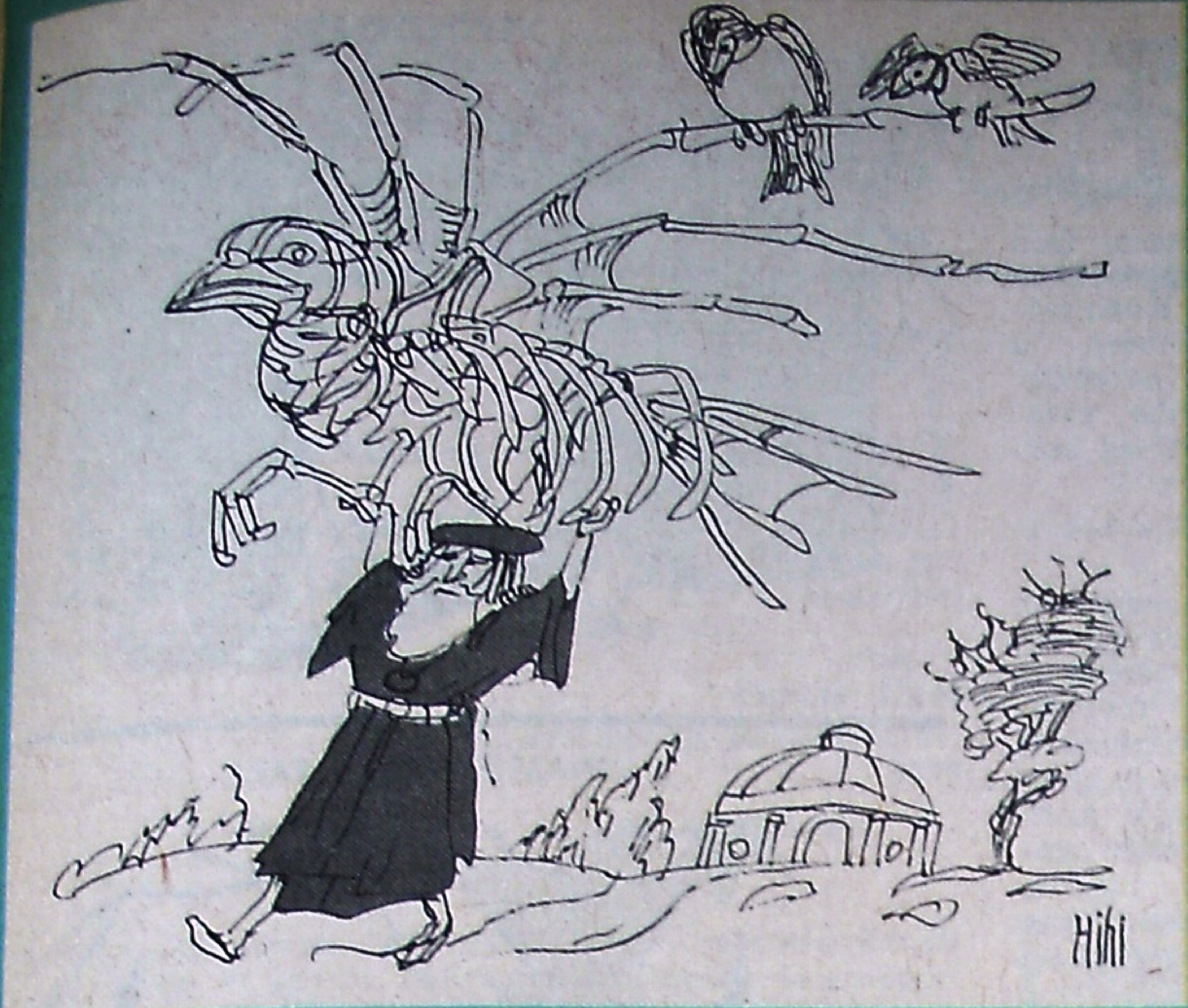
PÓTKERÉK

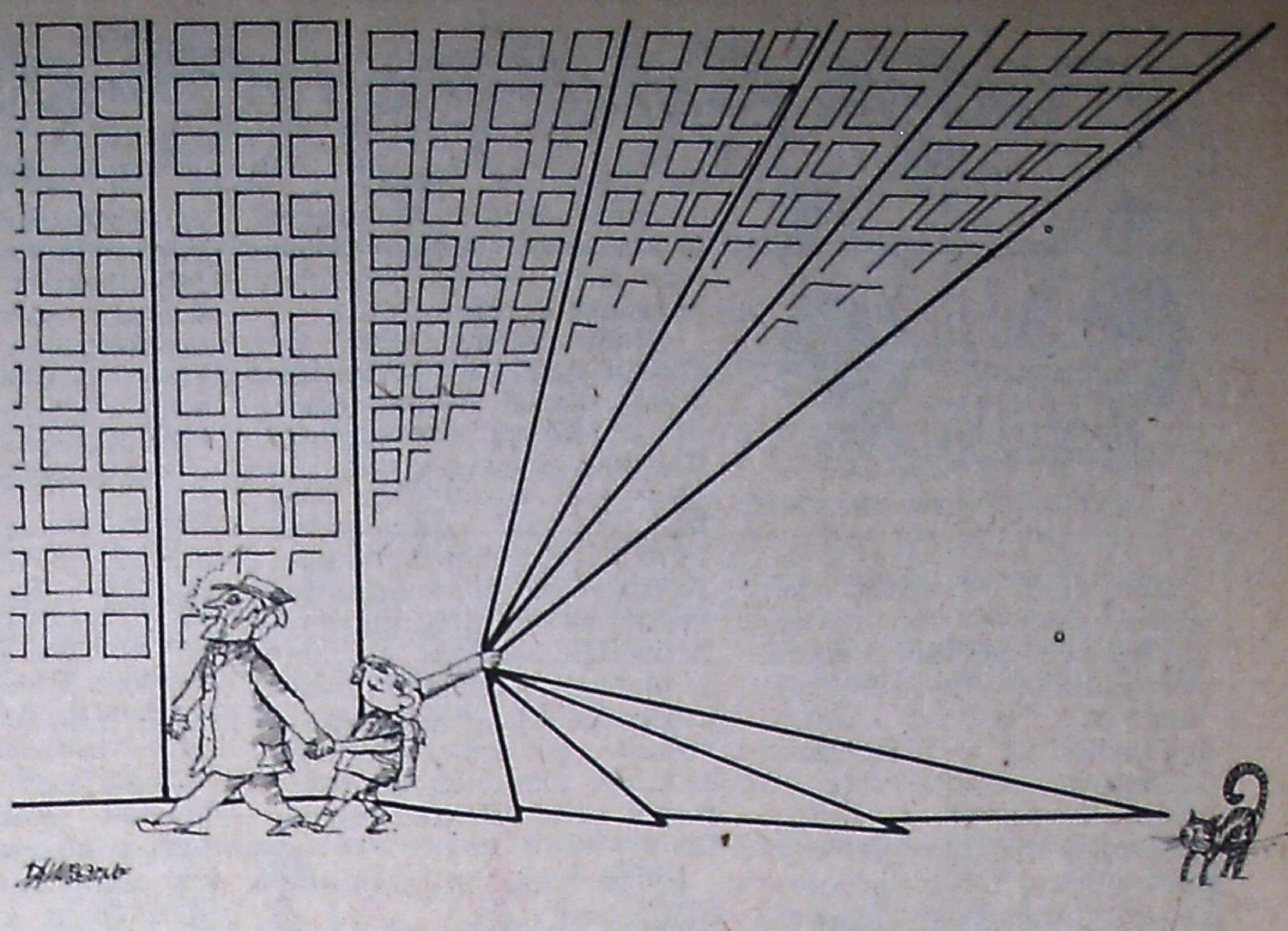

DEFEKT

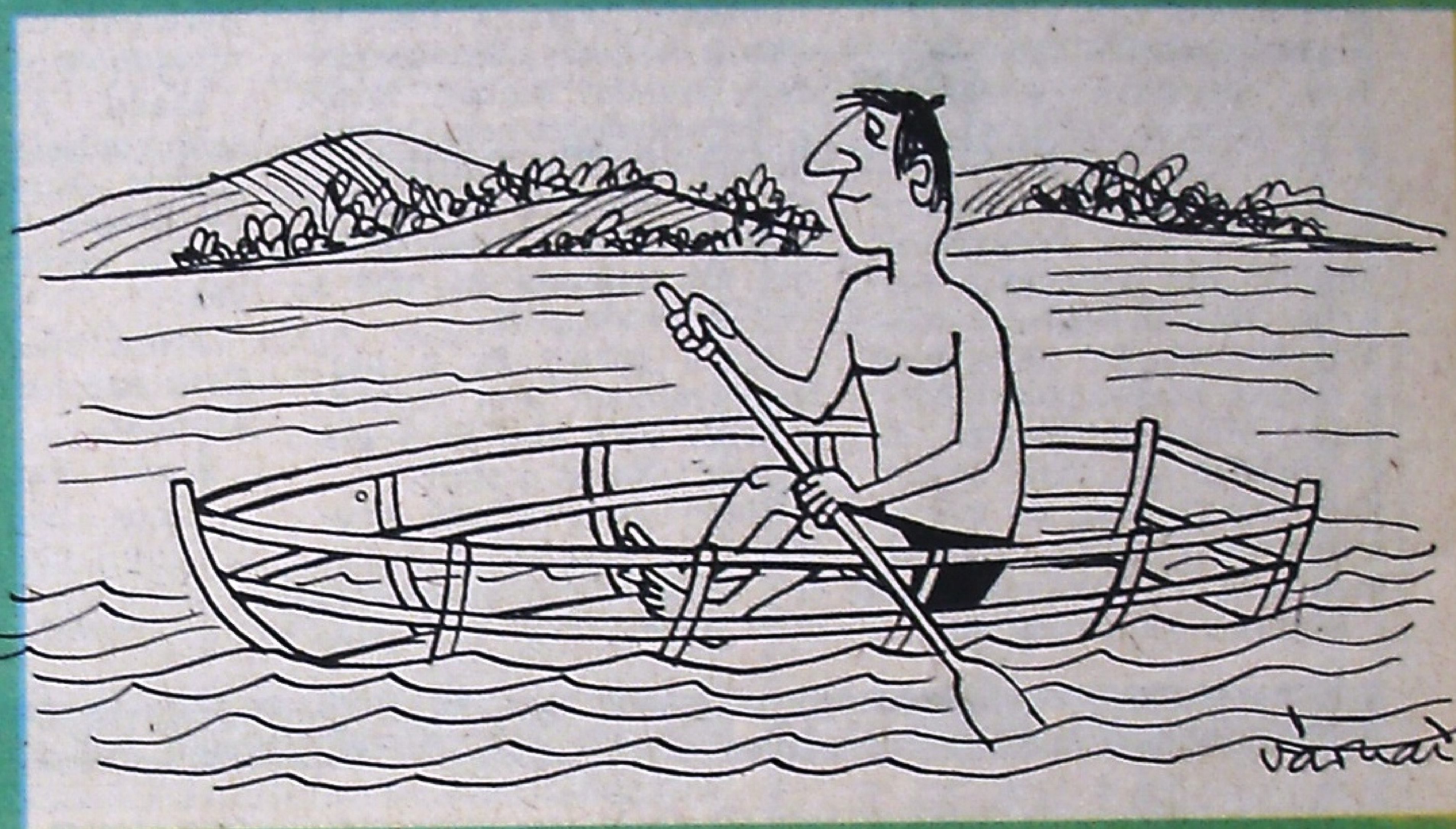

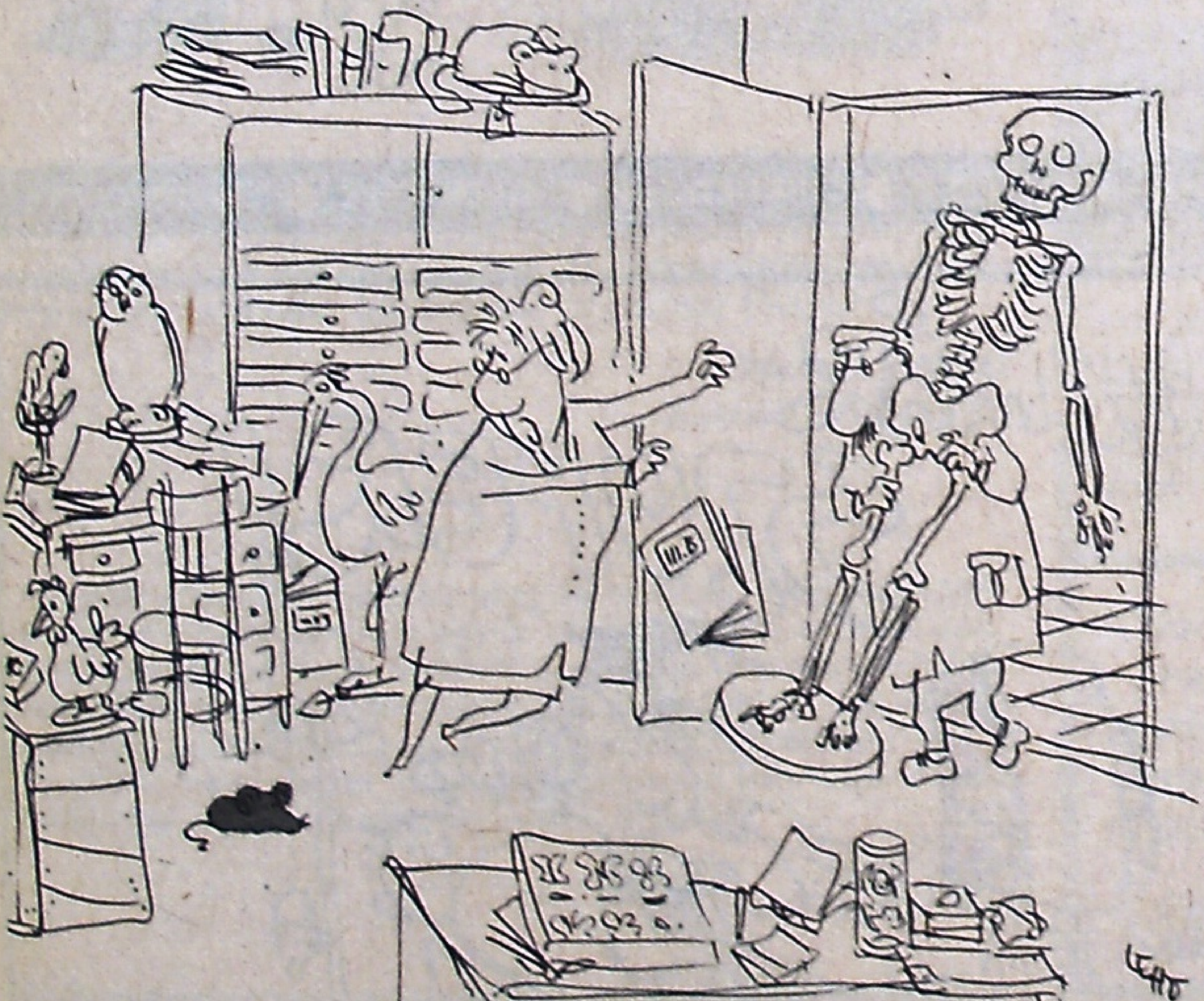

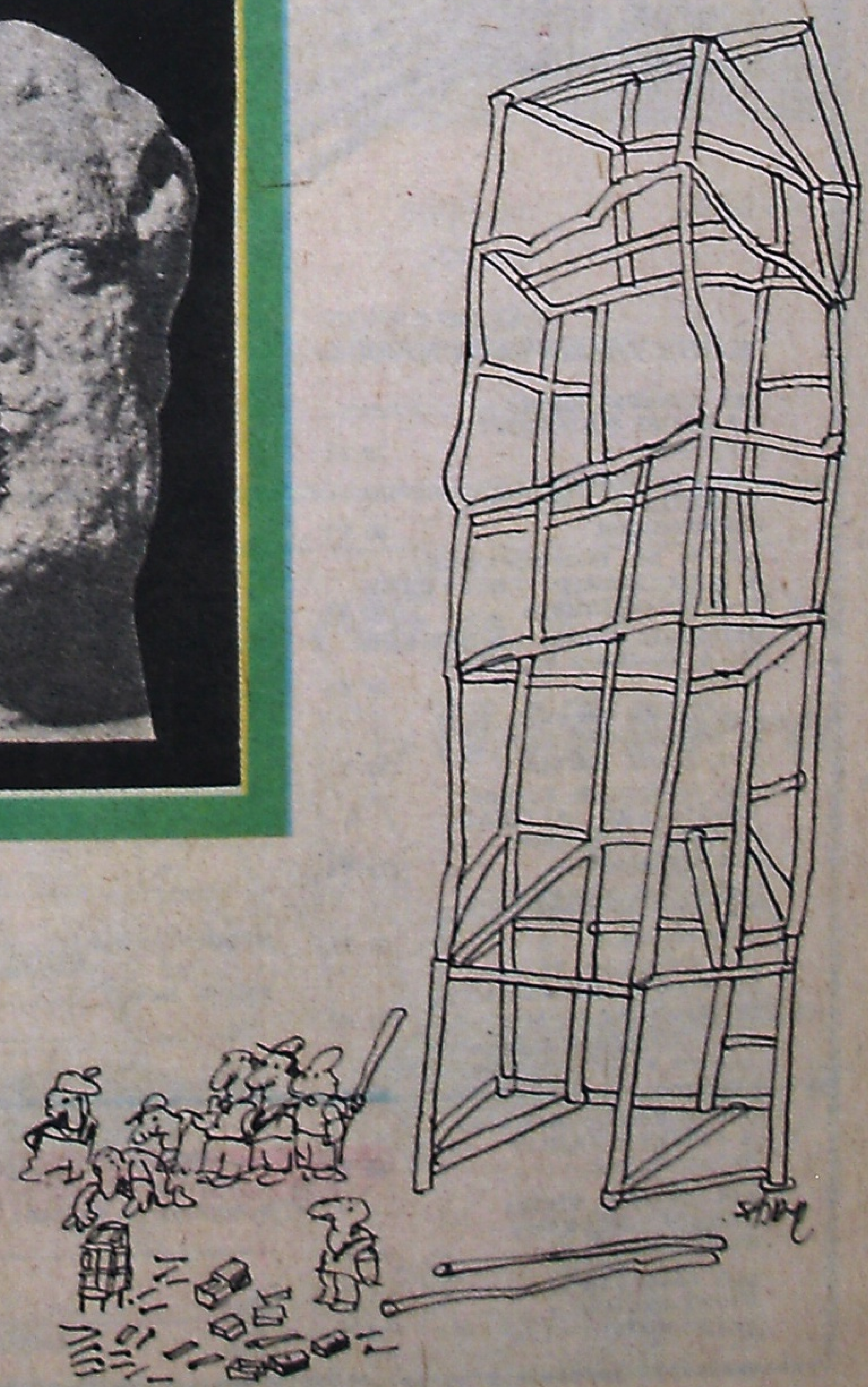
VÁZ

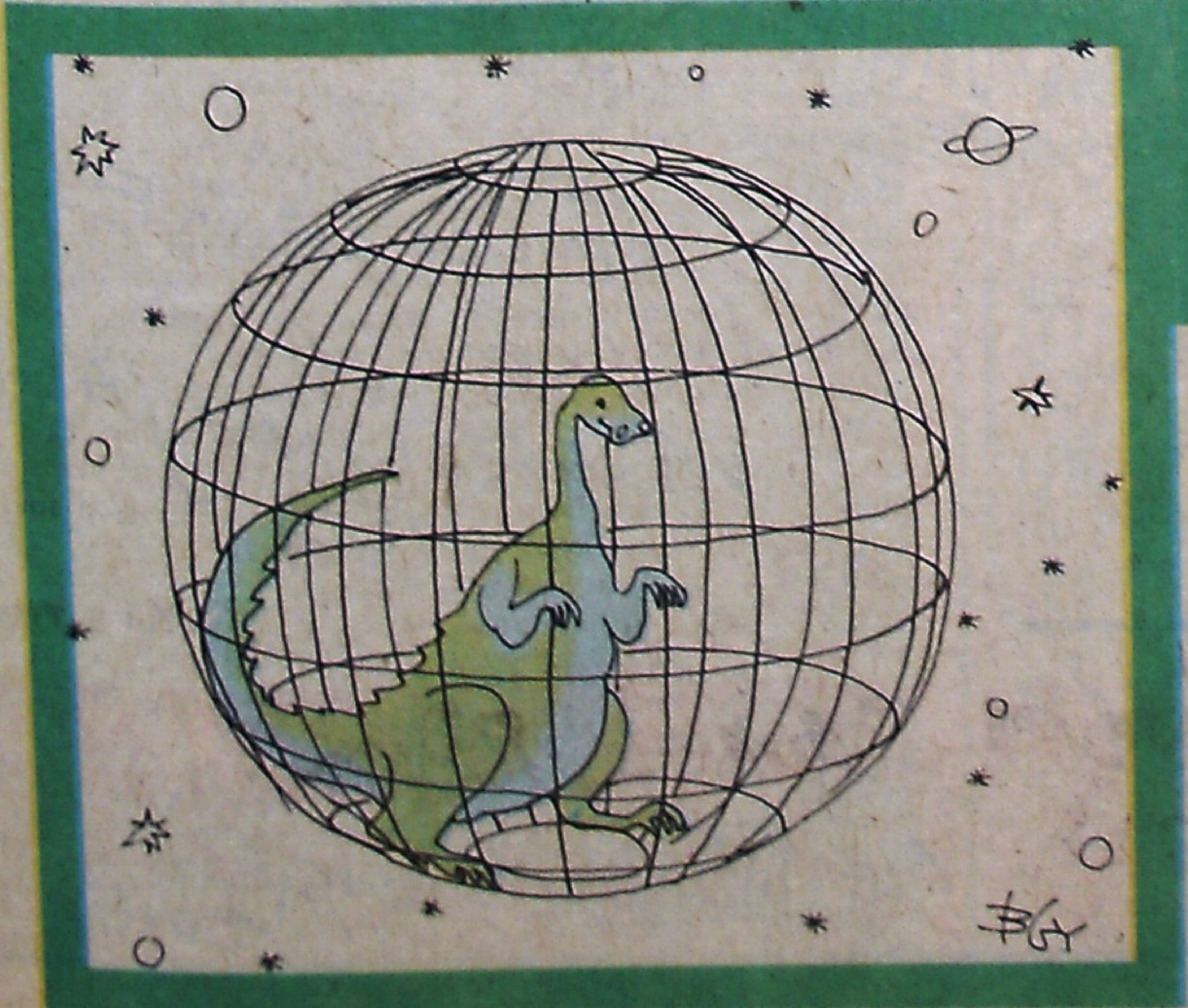
HEGEDÜS,
DALLOS,
LEHOCZKI,
VÁRNAI,
BRENNER,
FÜLÖP,
SAJDIK

LEGYÜNK ŐSZINTÉK A VEVŐKKEL!

Azt írja az újság: legyünk őszinték az emberekkel. Ha például valami hiánycikk, magyarázzuk meg a vevőnek, miért hiánycikk az a hiánycikk. Bizonnyal megérti majd és könnyebb szívvel távozik.

Lám, a rádióban, meg a televízióban, ha megkérdezik az „illetékeseket", miért nincs ez vagy amaz: avagy miért rossz, drága, üres, büdös stb. az a portéka, olyan ékesszóló közgazdasági fejtegetés a válasz, hogy élvezet hallgatni.

Nos, hát, ezt a háttér-magyarázatot nem kellene arra az időre halasztani, amikor már tömeges a panasz. Minden egyes vevőnek őszintén fel kell tárni a dolgok közgazdasági hátterét. Másképp hagyja el az üzletet az, aki ugyan nem kapott árut, de tudja, miért nem kapott, vagyis eszmeileg fel van vértezve. Imígyen képzelem el.

János bácsi: Jó reggelt öcsémuram! Adjon nekem egy zsák 600-as cementet, meg két 6 colos staflit.

Eladó: Sajnos nincs. Ellenben szolgálhatok egy kis közgazdasági megokolással. Az építőipari anyagellátás helyzete sokat javult. Az idén 17,6 százalékkal több bet hoztak forgalomba, mint az elmúlt időszakban. Az ipari háttér, valamint a vertikális feldolgozóbázis-kapacitásviszonyai a közgazdasági ösztönzők hatékonysága következtében javultak. A készletnormák azonban bizonyos finanszírozási nehézségeket vetnek fel.

János bácsi: A nehézség álljon bele...

Eladó: Igen, kedves vevő, bele is állottak a nehézségek, mert a készletfinanszírozási konstrukció nem biztosít szabad kezet a kereskedelemnek, következésképpen az eladók piaca — mint közgazdasági objektívum — még mindig eltorlaszolja az utat a vevők piaca elől.

János bácsi: Ez a baj! Hogy minden utat eltorlaszolnak, erre kell az a sok cement! No és a stafli?

Eladó: Szóbanforgó áruféleségre ugyanazok a piaci tendenciák jellemzők, mint az előbbiekre. A piaci folyamatok sokszor igen bonyolult összefüggésekben jelentkeznek. Közrejátszanak természetesen a problémában az eszközlekötéri járulék terhei, valamint a hitelfedezettség korlátozottsága.

János bácsi: Ki a korlátolt?

Eladó: Pardon, még nem fejeztem be. Kedves vevőnk bizakodva nézhet a jövőbe. Ha jelen tervidőszakban a kereslet nincs is arányosan fedezve a kínálattal, bizonyossággal állíthatjuk, hogy a pozitív tendenciák erősödni fognak, mert a közgazdasági mutatók konstruktív hatása érződni fog a piacon.

János bácsi: Azt mondja a piacon? Dejszen ott is kerestem staflit, de még a maszeknál sincs.

Eladó: A magánszektor sem vonhatja ki magát bizonyos általános törvényszerűségek hatása alól. Az állami kereskedelem adekvát...

János bácsi: (közbevág). Csak egy valamit adjon, de azonnal!

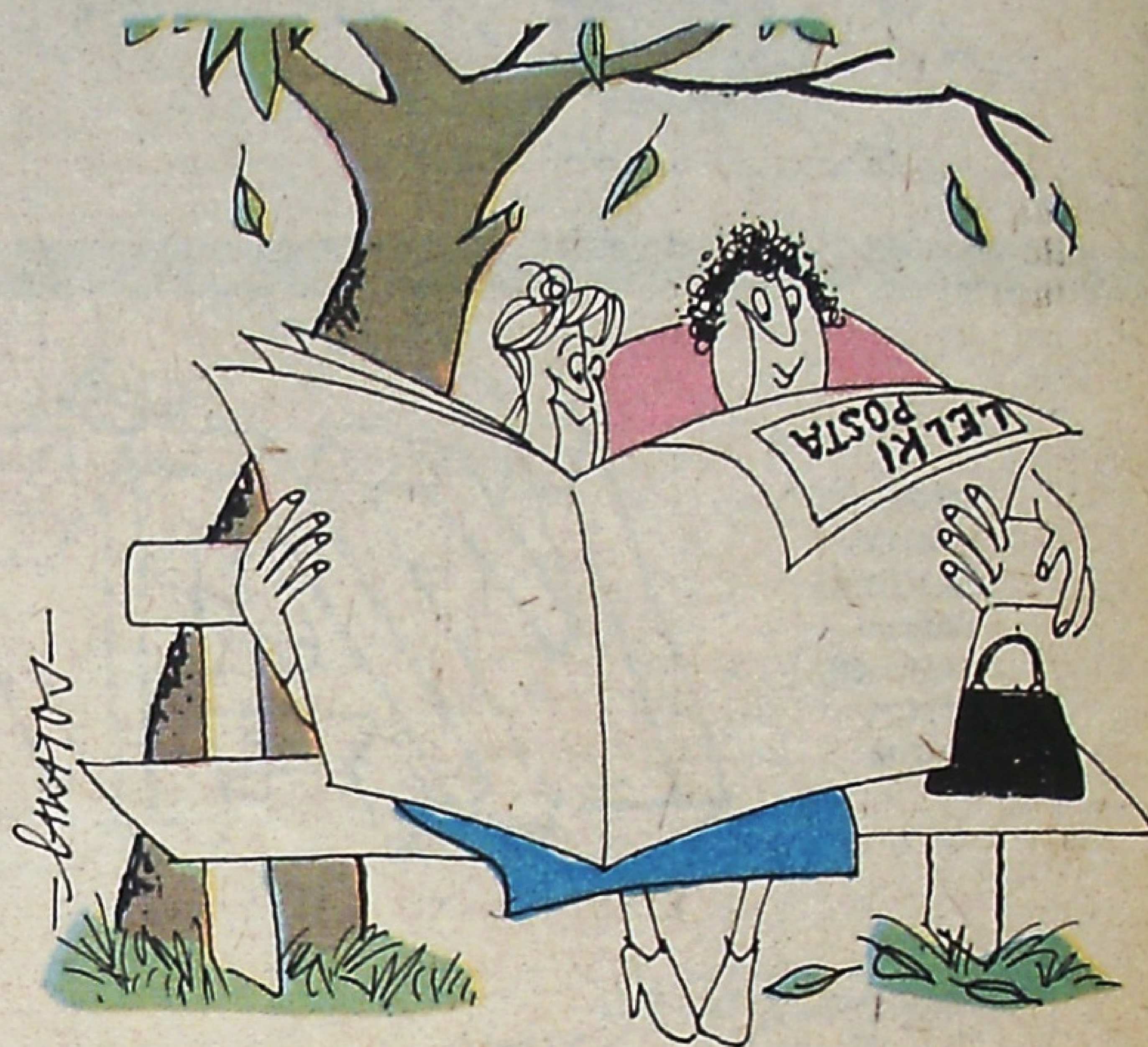
Eladó: Parancsoljon!

János bácsi: Egy fejfájáscsillapítót...

Novobáczky Sándor

VÉNASSZONYOK NYARA

AZ OLVASÓ OLDALA

HAJNAL-DOSSZIÉ

HAJNAL CSABA — MAJOMTARTÓ?

Hajnal Csaba legutóbbi „beírására” azt szeretném válaszolni, hogy szerintem a városi lakásokban már régen engedélyezték az állattartást. Jó példa erre a Budapest, Zrínyi u. 167 alatti postacím, ahol Csaba lakik.

Farkas Tibor
Monostorapáti, Rákóczi u. 21.
8296

■

Két hétig Magyarországon nyaraltam, s kezembe került a Ludas Matyi 40. száma. Érdekesnek találtam az újságot, de különösen a Hajnal-dossziét. Megérteném Hajnal urat, ha falun lakna és nem volnának disznói. De így? Legközelebb már majmot akar tartani a lakásában?

József Kozák
Pozsony, Lenin u. 18. Csehszlovákia

■

Nem tudom, miért gúnyolják ki Hajnal Csabát. Lehet, hogy másnak is van olyan véleménye valamiről, amin nevetne a fél ország. Ha valakinek nincs jobb szórakozása, csak az, hogy Csabát gúnyolja, az inkább játsszon a bűvös kockával vagy parkosítson.

Kudron Nándor VII. oszt. tanuló
Kiskőrös, Kassai u. 70. 6200

■

Szeretnék segíteni Hajnal úrnak, ugyanis témái életlenek és nem túl fontosak. (Szelep-jellegűek.) Kellene egy kis politikai tartalom. Miért nem az információáramlásról vagy az intellektuális bűnözésről ír Hajnal Csaba?

Taraba Ferenc
Kiscelli u. 18. 1032

■

Egyesek támadják Hajnal urat és vannak, akik kiállnak mellette. Én nem kívánok egyik táborhoz sem csatlakozni. Egyetértek abban, hogy mindenkinek joga van egyéni véleményét kifejteni, de könyörgöm, ne a Ludasban tegye ezt. Javaslom: jelenjen meg egy külön újság, amelyben minden ember véleményét közölnék. Biztosan szívesen vásárolnák meg a lapot, azok, akiket ez érdekel.

B. A.
Kecskemét, 6000

AZ ELTŰNT CSOMAG NYOMÁBAN

Augusztus 27-én Sopronban lakó húgom feladott egy iskolatáskát és néhány egyéb holmit kisunokám részére. A küldemény nem érkezett meg, s a soproni főpostán azt a választ adták, hogy a csomag két hónapig nem tekinthető elveszettnek. (Az unokám pedig reklámszatyorban cipeli az iskolai felszereléseket, amit nem néznek jó szemmel a tanárok.)

Csupán egy kérdésem lenne ezzel kapcsolatban: olyan nagy ország vagyunk, hogy két hónapig nyomozhatunk egy csomag után?

özv. Karsai Istvánné
Vecsés, Nándor u. 25.
2200

TÜCSÖK és BOGÁR

Almaszüret, almavásár!

Legyen vendégünk az almáskertünkben. „Szedd magad” szüretünk immár négy éve sikeres. Próbálja meg Ön is. Télialma-szükségletét szedéssel biztosíthatja. Mindennap 14–17, szombaton és vasárnap 8–15 óráig várjuk kedves vendégeinket. Az alma ára egységesen 5,– Ft/kg. Ha nem kíván szedni, meg is vásárolhatja. Az alma ára minőségtől függően: 2.50 Ft/kg. Árusító üzletünket mindennap 8–17 óráig tartjuk nyitva.

Világos? Ha az ember maga szedi, öt forint kilója. Ha nem maga szedi — kettőötven. Az ügy persze érthető. Nálunk a munka becsület és dicsőség dolga, a dicsőséget pedig nem adják ingyen.

(A Veszprémi Naplóban bukkant rá Hargitai Kálmán)

21.A.EV
FÉLVES
KŐ ÜVES
ÁCS-ÁLLVÁNYOZÓ
B SZ R Ó
A S
KA Ó
Z O
BU KO Ó
Ü GES
OGO
ETA TOTT U KÁS
S GE MU KÁS
JELENTKEZÉS
BUDAPEST V KER APÁCZAI CS JU

A mi kis fővárosunk!

(Az Apáczai Csere utcában fotózta Réz Mihály)

rú. Mindent elvittek: a lovat, a szekeret, végül az embert is. Majd egymás után jöttek a gyerekek. Mikor a párom megtért a háborúból,

Mit szólt ehhez az ember?

(A Hétfői Hírekben találta dr. Dudás György, balassagyarmati olvasónk)

A bútor alapméretei:

magasság:	350 cm	640 cm	1800 cm	2360 cm
szélesség:	450 cm	600 cm	800 cm	
mélység:	340 cm	600 cm		

A szélességi méretekhez adjuk hozzá a 20 mm-es oldallap vastagságot is!

Itt a lakáskérdés megoldása! Költözzék népes családjával „bútorker”-kredencbe!

(Beküldte Balogh Tiborné)

SZOBROK A MEZŐN

Nagyatádon az országban egyedülálló parkmúzeumban gyönyörködhetünk. A faszobrászat mesterei alkotásaikat szabad téren helyezték el. Útbaigazító tábla segíti az érdeklődőket a helyszín megtalálásában. A műalkotások nem fényesre lakkozott parkettán közelíthetők meg, hanem a nyílt mezőn. Sajnos, idő múltán, az aljnövényzet elburjánzott. A sok giz-gaz a gyalogos közlekedést és az elmélyült szemlélődést is zavarja. A rendezők legalább csapást vághatnának a szobrok megközelítéséhez.

Egyes kiállítási termekbe csak papucsban lehet belépni. Nagyatádon gólyalábakra lesz majd szükség.

(f. i.)

HEPIGRAMMÁK

JÓTSZÓLÓ

Barátom egyszerűen szól,
miként a bomba robban.
Azt mondja: több igaz lehet
egy kérdésben, mint amennyi
ágál a válaszaitokban.

BÖLCSŐBAJ

Mosolyog rá a tábornoki kar.
Történelmecske nézi a kezét,
gügyög, csörömpöl háborúival.

ÓGÖRÖGÜL

Csak ül a nép a köveken
és nézi, ha hetekig tart is:
koturnuszos férfiak
nő-szerepben
riszálják a katarzist.

SZAKÉRTŐK

Magyarázta a pék a mészárosnak,
mifán kell korongolni,
és eszmecseréjüktől a
gölöncsér
nem tudott szólni.

BELÁTÁS

Mégiscsak jobb a lovaknál a traktor,
most látom milyen buta voltam akkor
— lamentál a későn okos,
nem gondolva rá mit lát, hogyha
újra akkorodik a most.

ÚTRA-VALÓ

Ágbogas bajkert a világ
s az intelem örök:
a hajló élet szembe vág,
ne járj magad mögött.

Sorbán-Szabó Zoltán

JÖN! JÖN! JÖN!

NÉGYSZINTES REJTVÉNY A LUDASBAN

Sejtjük, hogy kedves olvasóinknak is jól jön karácsony előtt egy kis plusz pénz. A Ludas Matyi és a Corvin Áruház négy hétig tartó közös rejtvénypályázatán a fődíj 10 ezer forint. Ezenkívül még két 5 ezer forintos és 20 ötszáz forintos vásárlási utalványt hoz a Télapó december 6-án 14 órakor a műsoros sorsolásra a Corvin Áruházba. Rejtvényünk első szintje november 4-én jelenik meg a lapban.

TRIBÜN

Enapokban tartják a Brit Nemzetközösségi Játékokat az ausztráliai Brisbane-ben. A rajt előtt természetesen minden egyes női versenyzőnek szexkontrollra kell mennie. Betty Stubbings, az angol tekecsapat tagja néhány fényképet vett elő a laboratórium ajtajában.

— Ez a két lányom — mutatta mindenkinek. — Ez meg a három unokám. De azért megyek.

* * *

Dale Berra, az egykor hírneves baseball-játékos, Yogi Berra fia, ma már szintén az élvonalban hajszolja a kis labdát. Az eredeti gondolkodású riporterek persze megkérdezték: miben emlékeztet játéka a kedves papáéra. A válasz csaknem ugyanolyan értelmes volt:

— A mi hasonlóságaink teljesen különbözők.

* * *

Napjaink világgazdaságát és az amerikai baseball belügyeit egyformán illusztrálja Johnny Carsonnak, a kitűnő rádióriporternek egyik körmönfont mondata:

— Amerikában ma csaknem tizenegymillió munkanélküli van. És legalább a fele a New York Yankees menedzsere volt.

* * *

Egy egészen nagy „bemondás".

Az Old Trafford Stadionban a Manchester United—Valencia UEFA-kupa mérkőzés félidejében megszólalt a hangszóró:

— Kérjük azt a kedves vendégünket, aki elvesztette a hallókészülékét, jelentkezzék a titkárságon.

Aki hallja adja át.

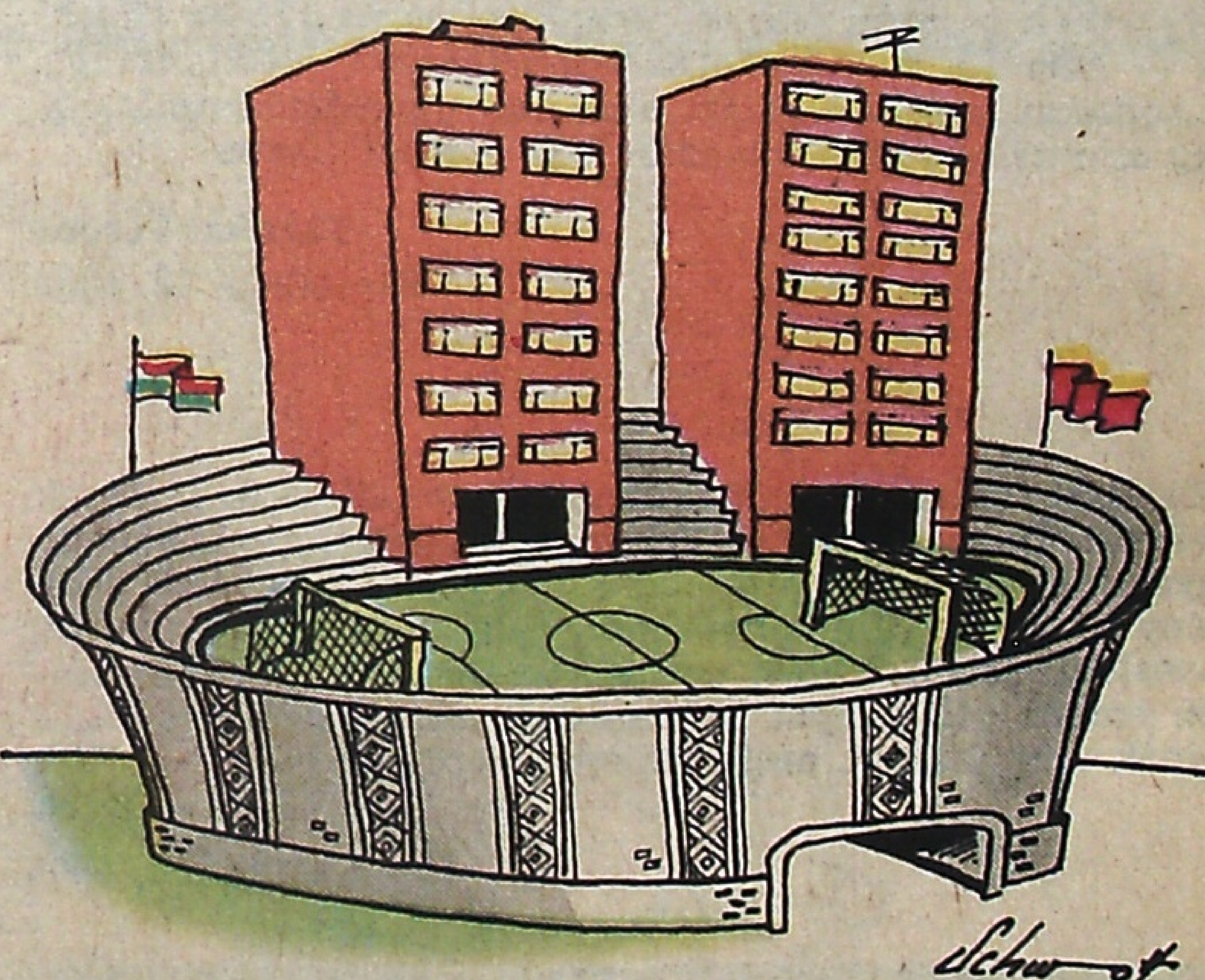
* * *

Bill Veeck, a St. Louis Browns menedzsere egész csomó játékosát eladta. Amikor megkérdezték tőle, miért teszi, végtelenül értelmes magyarázattal szolgált:

— Minél több játékosom szerepel az ellenfél csapatában, annál nagyobb az esélyünk a győzelemre.

(p. p.)

KÉNYELMES LELÁTÓ

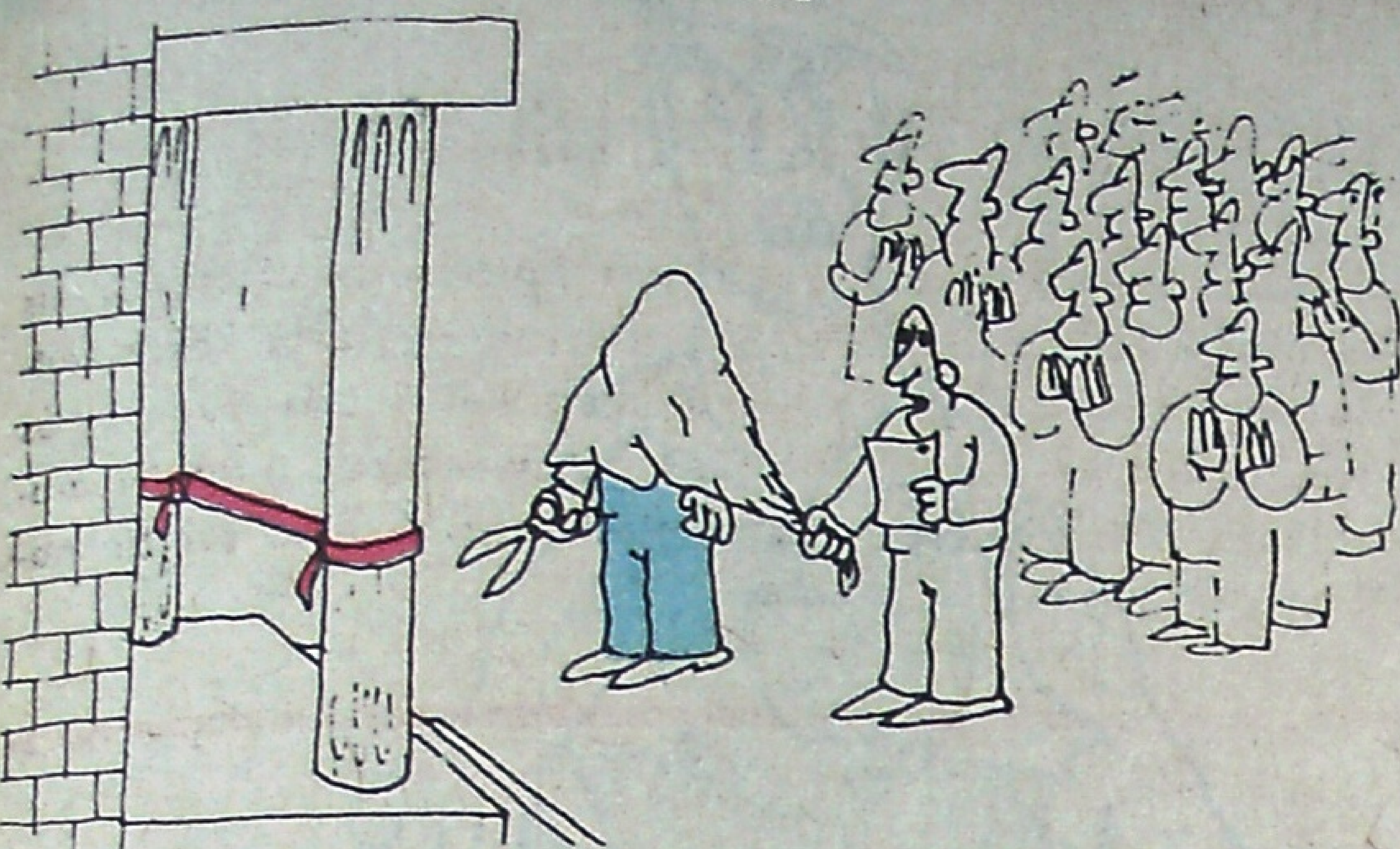
AMERIKAI PÁRBAJ

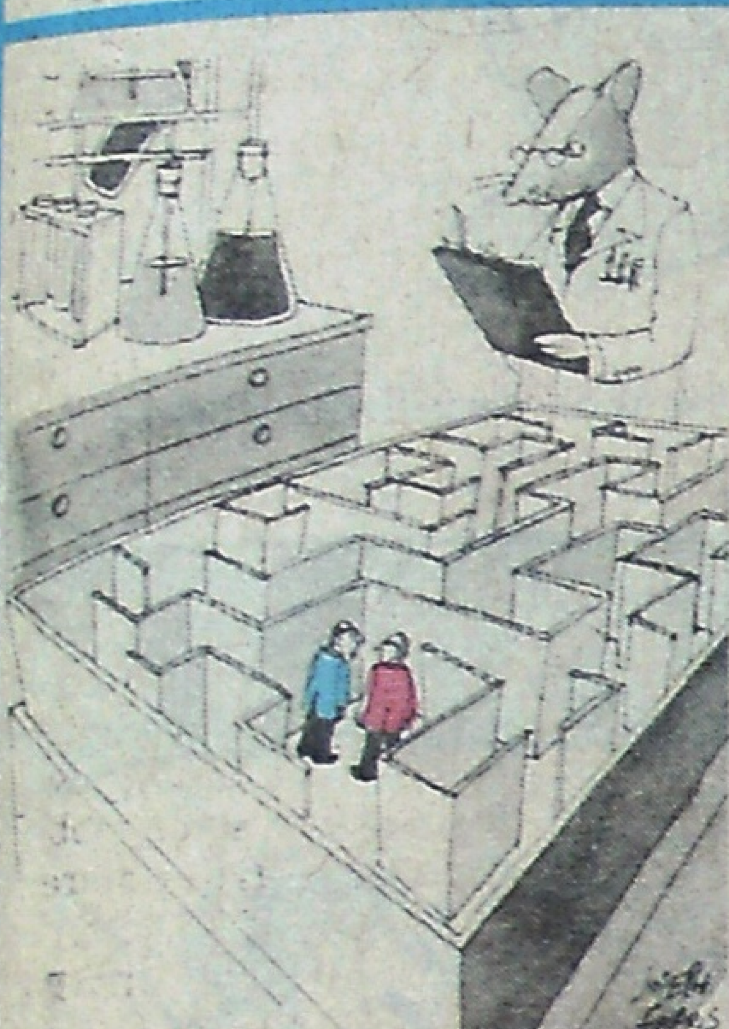

— Amelyikünk a fekete golyót húzza, az megy a szülői értekezletre.

IMPORT HUMOR

LELEPLEZÉS

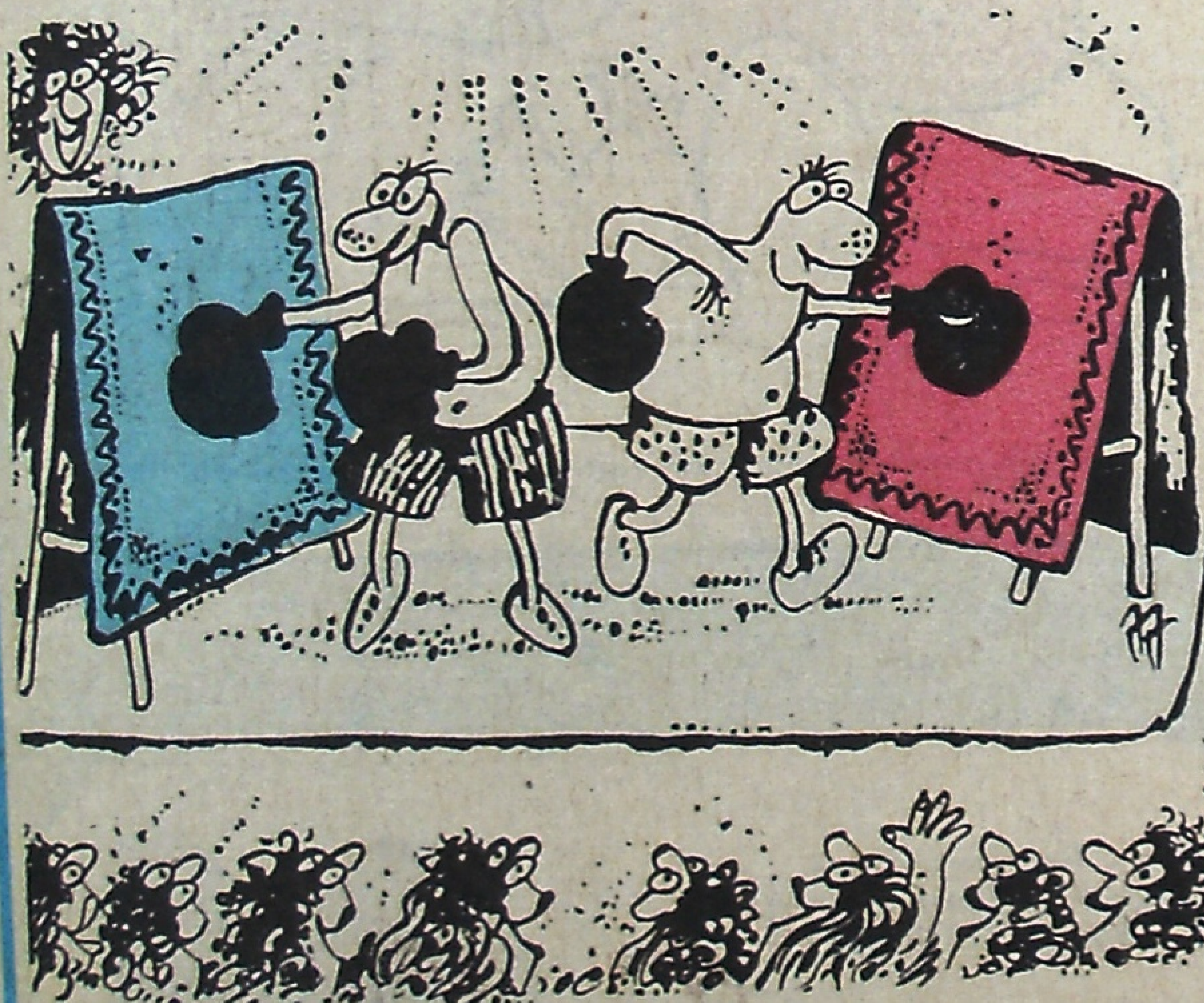

– Vajon mit csinálhattunk rosszul?!

– Nyugdíjazása óta hiányzik neki a régi környezet...

NAGY MÉRKŐZÉS

TALÁLÓS KÉRDÉS

Milyen ember az edző? Erre a kérdésre felel rejtvényünk vízszintes 13. és vízszintes 35. sora. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb október 25-ig, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 1977. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

1. Aminek a kimenetele bizonytalan
6. Város az NSzK-ban
15. Vlagyimir Iljics Uljanov
16. Becézett férfinév
17. Francia zsoldos katona Afrikában
18. A jó levegő
19. Semmi sem elég neki
20. Z. E.
21. . . ipso
22. Megszólítás
23. Arab nép
25. Iskolai órabeosztás
28. Német magánhangzó
30. Igekötő
32. Az egyik Kisfaludy monogramja
33. Válaszadásra ösztönző kérdés
34. Női viselet
40. Népszerű zsebrádió márkája (szovjet)
41. Európai nép
42. Képek sokszorosítására szolgáló fémlemez
43. Lócsemege
44. Holland repülőtársaság
46. „A holló" költője
47. Az aranycsinálás középkori „tudománya"
50. Szintén
52. Szovjet vadászgép-típus a II. világháborúban
54. Egy pesti utca neve az Engels tér közelében
57. Az éden egyik lakója volt
58. Egy jugoszláv kikötőváros hajdani neve
60. Magányos lélek az erdőben
61. S. A.
62. Fonaláról híres mitológiai lány
64. Férfinév
65. Uzsonna

FÜGGŐLEGES

1. Tengeri rablóvezér
2. Írásjel
3. Ökör lesz belőle — ha tanul
4. A legjobb diákok
5. Több orosz cár neve volt
6. Dicsőítő, ujjongó ének
7. Régi űrmérték
8. Svéd város
9. Jugoszláv sziget, üdülőhely
10. U. C.
11. A kényes kérdések jelzője
12. Antilopféle emlős
14. A teljes ábécé kezdete
24. Kossuth-díjas írónk (Endre)
26. Cirkuszban lép fel
27. Az orvos kedveskedő neve
29. Egyetlen gyermek a családban
31. Értékes tárgyakat javít és árusít
33a. Nepáli néptörzs, Himalája-expedíciók gyakori résztvevői
34. Becézett Aranka
36. . . . világ amilyen nagy (Petőfi)
37. Idegi megrázkódtatás
38. Az USA egyik állama
39. Igekötő
45. Azonos betűk
48. Olasz névelő
49. Hajdan: a török szultán rendelete
50. Tudomása van róla
51. Érzékszervünk
53. Az állott szalonna
54. Amerikai író, vadnyugati regények szerzője
55. Ü — a sürgönyben
56. Az éter és az alkohol gyöke
58. . . . és kontra
59. Kis házikó
62. A. R.
63. Az ismeretlen személy monogramja

1	2	3	4	5	■	6	7	8	9	10	11	12	■	■
13					S								14	K
15					■	16				■	17			
18							■	19				■	■	Ɛ
20		■	21		■		■	22		■	23		24	
■	25	26					27	■	28	29	■	■	30	
31	■	32		■	■	33		33a	■		■	34		
35	36			37	38				N		39			T
40						■	41		■	42				
43			■	44		45	■	46			■	■	■	K
	■	47	48				49		■	■	50	51	■	Ɛ́
52	53			■		■		■	54	55			56	
57			■	58		59		■	60					
61		■	62					63		■	64			
65												■		■

Ludas Matyi

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130
SZATIRIKUS HETILAP. Felelős kiadó: TILL IMRE

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 13,— Ft, negyedévre 39,— Ft, egy évre 156,— Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
82.2208/42
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134—0611
Index: 25 504

A BIZONYÍTÉK

című keresztrejtvényünk helyes megfejtése:

— Már harmadszor halasztottuk el a válóperi tárgyalást.

200—200 forintot nyert:
Bodonyi József, Kazincbarcika, MÁV-telep 20. 3700
Tevesz Ferencné, Bp., Pethényi út 19/b. 1122
Csúri Miklós, Bp. X., Üllői u. 126. 1107

A nyereményeket postán küldjük el.

A JÖVŐ HÉTEN:

Ludas Fórum: Hogyan ülik meg a takarékossági világnapot?

Somogyi Pál: Vitéz László az országúton

Az Uhri-kocsitól a pelenkásbuszig (*Tormai László* és *Krenner István* rajzos riportja az Ikarusból)

Dallos Jenő: Atomkorszak

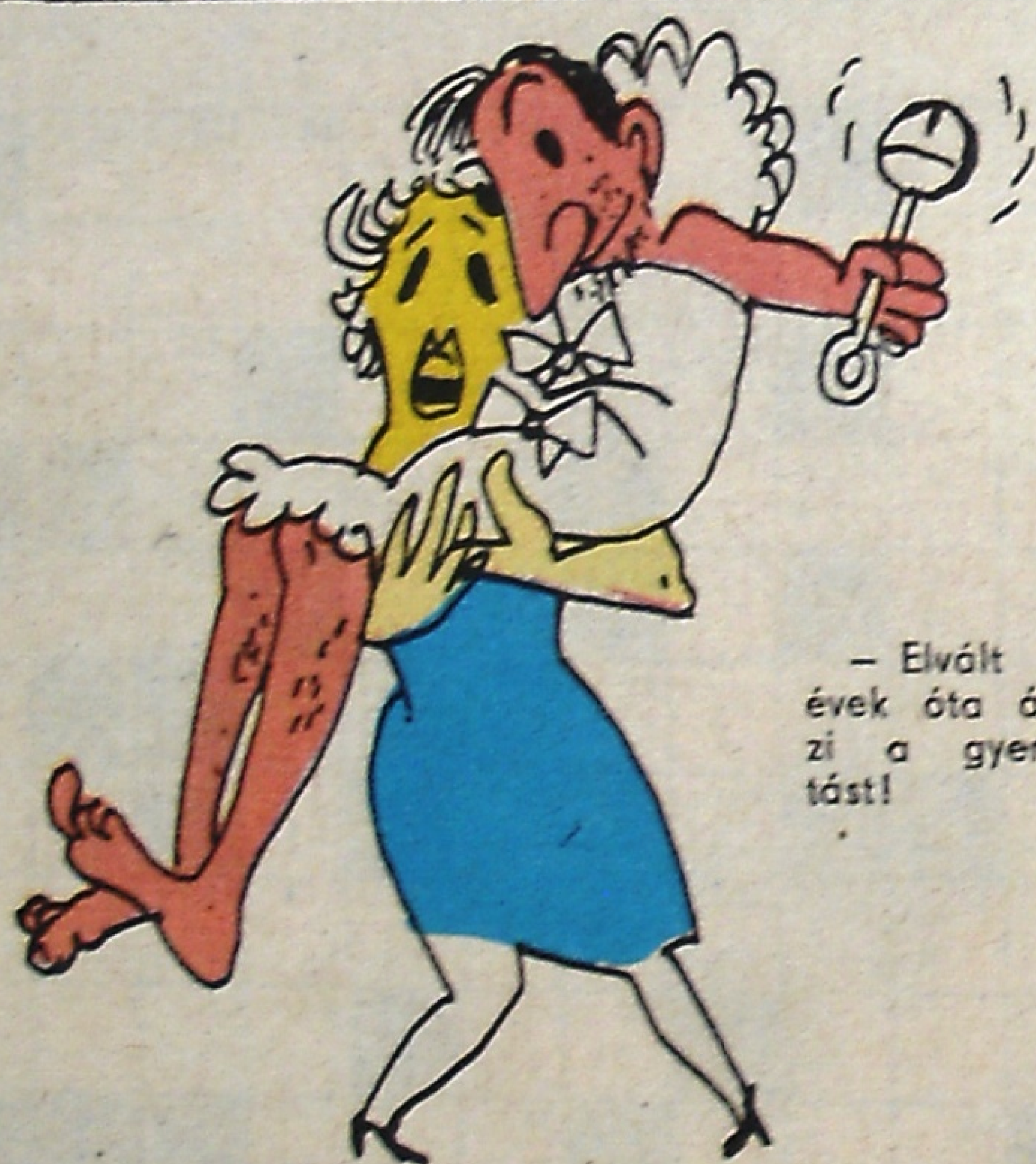
É: Olvasóink panaszolják...

– Keresztülnéznek rajtam a férfiak!

– Valamilyen adminisztrációs hibából becsületesen elvégzett munkáért fizetést kaptam!

– Elvált férjem évek óta átütemezi a gyermektartást!

– Vőlegényemet teljesen kielégíti a folyóirat orvosi oldala!

– Fejemre esett a férj arcképe és nem akar fizetni kártérítést!

– Becsületsértés-e, hogy mindenre azt mondják, kutyavilág?